Sfântul ierarh Leon, episcopul Cataniei (Sicilia)

(s.v. 20 februarie / s.n. 05 martie)

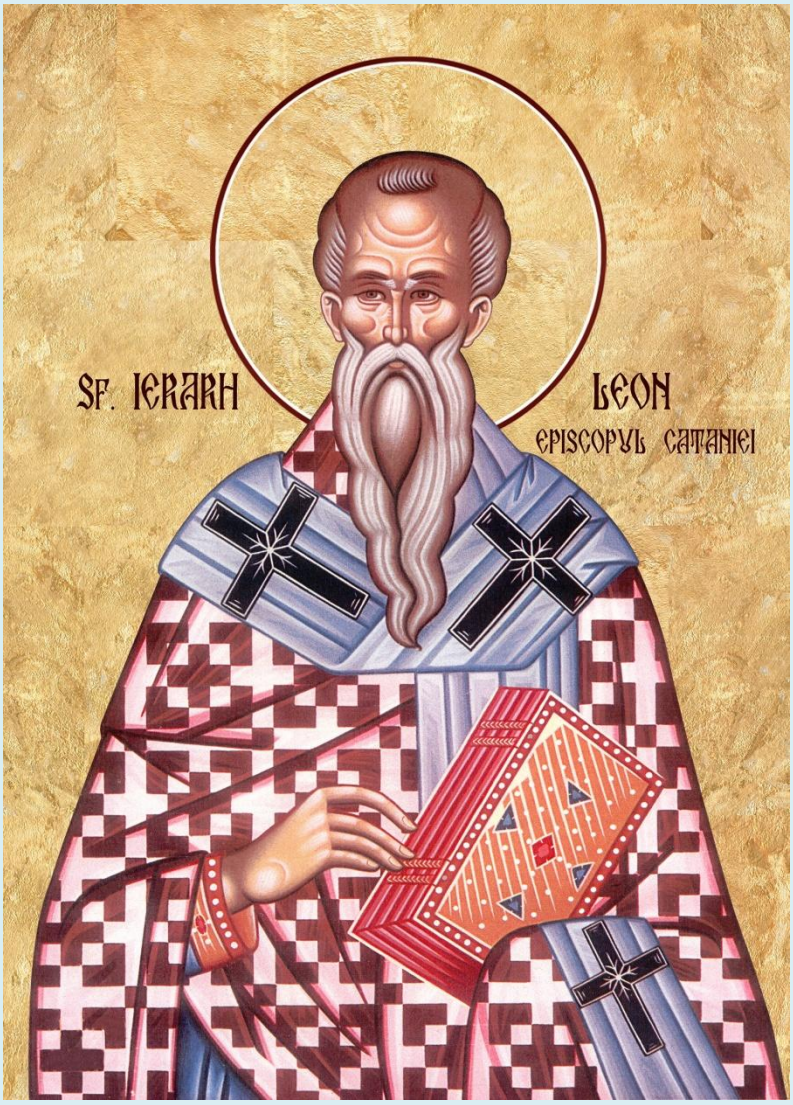

Materiale despre Sfântul ierarh Leon, episcopul Cataniei:

https://archive.org/details/@steaemy?query=Leon

https://www.academia.edu/search?q=stea%20emy%20Sf%C3%A2ntul%20ierarh%20Leon

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Leon

***

Sfântul ierarh Leon, episcopul Cataniei, din Sicilia Italiei și făcătorul de minuni (n. mai 709, Ravena, Italia - † 20 februarie 785).

Index

În această lună (februarie), ziua a douăzecea - Cel întru sfinţi, părintele nostru Leon, episcopul Cataniei (Minei) 3
Canon de rugăciune către Sfântul ierarh Leon, episcopul Cataniei 15
Imnografie 23
Vieţile Sfinţilor - Pomenirea celui între Sfinţi, părintele nostru Leon, făcătorul de minuni, episcopul Catanei 24
Sinaxar - Pomenirea prea cuviosului părintelui nostru, Leon, episcopul Cataniei, făcătorul de minuni 33
Sinaxar - Sfântul ierarh Leon, episcopul Cataniei - 20 februarie 35
Sinaxar - Sfântul Leon făcătorul de minuni, episcopul Cataniei - 20 februarie. 37
Pr. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul ierarh Leon, episcopul Cataniei 40
Diac. Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfântul ierarh Leon, episcopul Cataniei; Sfântul cuvios Visarion 42
Proloagele din 20 februarie 44
Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida din 20 februarie 48
Pomenirea Sfântului Leon, episcopul Cataniei 48
Pomenirea Sfântului sfinţit mucenic Sadoc 49
Cântare de laudă la Sfântul Sadoc 49
Cugetare 50
Încă o cugetare 51
Luare aminte 52
Încă o luare aminte 52
Predică despre judecată şi osândă 52
Încă o predică despre piatra cea înfricoşată 53
Icoane 55

În această lună (februarie), ziua a douăzecea - Cel întru sfinţi, părintele nostru Leon, episcopul Cataniei (Minei)

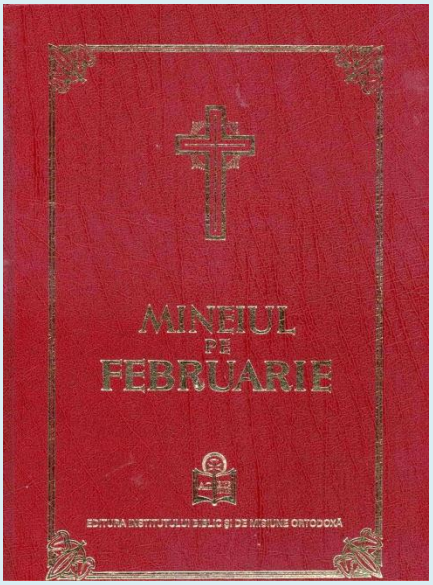

La Vecernie

La Doamne strigat-am..., **Stihirile** Octoihului 3 şi ale sfântului 3, glasul al 8-lea:

Podobie: O, prea slăvită minune! Izvorul vieţii în mormânt se pune, şi scară către Cer mormântul se face; veseleşte-te Ghetsimanì, a Născătoarei de Dumnezeu sfântă casă. Să strigăm credincioşii, pe Gavriil având începător cetelor: cea plină de dar bucură-te, cu tine este Domnul, cel ce dă lumii prin tine mare milă.

Leone de Dumnezeu cugetătorule, prea fericite, cu vieţuiri sihăstreşti, şi cu curăţiri desăvârşit, curat lipindu-te de Dumnezeu şi Ziditorul tău, te-ai făcut plin de dumnezeiască lumină, şi ai primit daruri dumnezeieşti, a tămădui totdeauna patimi nevindecate, şi cu biciul rugăciunilor tale a izgoni duhurile cele necurate.

Leone cu adevărat fericite, arhiereu făcându-te, ca un păstor prea adevărat al Ortodoxiei şi al săvârşirii; pe la verdeaţă ţi-ai păscut turma ta cu toiagul dumnezeieştii credinţe, înaintea cărei turme făcând minuni cu puterea Duhului, moşteneşti laudă nestricată, după dumnezeiasca cuviinţă.

Scoateţi dumnezeiesc untdelemn, care iese ca dintr-o fântână, ce izvorăşte pururea, din cinstitul sicriu al înţeleptului arhipăstor, şi strigaţi către Dumnezeul tuturor: Cel

ce te minunezi întru sfinţii Tăi, prin rugăciunile acestuia mântuieşte-ne pe noi Îndurate, ca un Bun, pe cei ce prăznuim cu credinţă dumnezeiască pomenirea lui.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Vino suflete al meu suspinând, şi izvorând din inimă curgeri de lacrimi, strigă Fecioarei şi Maicii Dumnezeului nostru: Pentru mulţimea îndurărilor tale, prea curată, mântuieşte-mă de iadul cel groaznic, şi mă sălăşluieşte unde este odihna şi bucuria şi desfătarea cea veşnică.

A Crucii, a Născătoarei

Soarele s-a întunecat Fiul meu, şi luna şi-a schimbat lumina în haină întunecoasă, şi pământul s-a cutremurat, şi catapeteasma Bisericii Tale s-a despicat. Dar mie Fiul meu cum nu mi se vor spinteca cele dinlăuntru ale mele şi ochii; şi cum nu-mi voi rupe obrazul meu, văzându-Te că mori fără dreptate, prea dulce Mântuitorul meu?

Tropar, glasul al 4-lea: Îndreptător credinţei şi chip blândeţilor, învăţător înfrânării, te-a arătat pe tine, turmei tale adevărul lucrurilor. Pentru aceasta ai câştigat cu smerenia cele înalte, cu sărăcia cele bogate. Părinte ierarhe Leone, roagă pe Hristos Dumnezeu ca să mântuiască sufletele noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

La Utrenie

Canonul Sfântului

facere a lui Iosif

Cântarea 1-a, glasul al 8-lea

Irmos: Apa trecându-o ca pe uscat, şi din răutatea Egiptului scăpând israeliteanul, striga: Mântuitorului şi Dumnezeului nostru să-i cântăm.

Luminător dumnezeiesc avându-te pe tine luminată Biserica lui Hristos, cu luminile bunătăţilor şi ale minunilor tale, din destul se luminează, Leone înţelepte.

Din tinereţe te-ai dat pe sineţi Stăpânului tuturor, şi cu omorârea dulceţilor trupeşti, Lui te-ai făcut jertfă vie, jertfindu-te pe sineţi fără sânge, fericite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Fiind viaţa ta luminată cu lumina bunătăţilor, şi cu strălucirile minunilor fiind împodobită, către toţi te-ai făcut prea vestit, de Dumnezeu purtătorule.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Lăcaş te-ai făcut lui Dumnezeu, Fecioară prea curată, Celui ce a locuit întru tine mai presus de cuget, Născătoare de Dumnezeu, şi înşelăciunea o a izgonit de la sufletele oamenilor.

Cântarea a 3-a

Irmos: Doamne, cela ce ai făcut...

Păzind nevătămate dogmele cele mântuitoare, şi cu bună credinţă ale Ortodoxiei, ai păscut turma ta, părinte, la păşuni purtătoare de viaţă şi o ai pornit către staulul cel ceresc.

Suindu-te la înălţimea bunătăţilor, cuvioase, ai primit ungere sfinţită, şi pe Cel Preaînalt înţelepţeşte L-ai lăudat, slujindu-i Lui cu darul, în scaunul cel prea înalt, ca un înger.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Suferind supărări pentru Hristos, cuvioase, te-ai împărtăşit nemuririi, şi îndumnezeirii, şi neîncetat izvorând mir de bună mireasmă, sfinţeşti pe cei ce se apropie de tine cu credinţă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Linguriţa dumnezeiescului şi dătătorului de lumină jăratec, rugul cel nears de Focul Dumnezeirii fiind tu Fecioară, arde toate patimile mele cele de uscăciune, şi mă răpeşte din focul cel veşnic.

Irmosul: Doamne, cela ce ai făcut cele deasupra crugului ceresc, şi ai zidit Biserica, Tu pe mine mă întăreşte întru dragostea Ta, că Tu eşti marginea doririlor şi credincioşilor întărire, unule Iubitorule de oameni.

Sedealna, glasul al 3-lea:

Podobie: Pentru mărturisirea…

Mare soare ai răsărit lumii cu strălucirea bunătăţilor tale, şi cu lumina minunilor, povăţuind la lumină adunările credincioşilor, şi pierzând întunericul patimilor, Leone cuvioase; roagă pe Hristos Dumnezeu să ne dăruiască nouă mare milă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Nu s-a despărţit de dumnezeiasca fire, făcându-Se trup în pântecele tău, ci şi după omenire a rămas Dumnezeu, cel ce după naştere te-a păzit Maică Fecioară, ca şi mai-nainte de naştere, prea curată, însuşi Domnul. Pe care neîncetat roagă-L, să ne dăruiască nouă mare milă.

A Crucii, a Născătoarei

Podobie: De frumuseţea fecioriei tale şi de prea luminată curăţia ta Gavriil mirându-se, a strigat ţie, Născătoare de Dumnezeu: Ce laudă vrednică voi aduce ţie? Sau cum te voi numi pe tine? Nu mă pricep şi mă minunez! Pentru aceasta, precum mi s-a poruncit, strig ţie: Bucură-te, ceea ce eşti plină de har.

Toată făptura văzându-Te înălţat pe Cruce, îndelung-Răbdătorule, cu bucurie se veseleşte, striga Mieluşeaua cea fără stricăciune şi prea curată, căci a aflat mântuire prin Tine, Iubitorule de oameni. Că cu lemnul ai tămăduit osândirea lemnului; dar mie mi se cutremură cele dinlăuntru ale mele, nesuferind a Te vedea omorât.

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am Doamne taina iconomiei Tale, înţeles-am lucrurile Tale, şi am prea mărit Dumnezeirea Ta.

Arând cu osteneală holda cugetului tău, ai răsărit spic însutit de bunătăţi, şi de tămăduiri dumnezeieşti, prea fericite.

Sfântul tău sicriu, sfinte, neîncetat izvorăşte undelemn sfânt, care sfinţeşte sufletele, celor ce cu credinţă năzuiesc la tine.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Curăţitor bolilor, izgonitor dracilor celor vicleni ai fost ierarhe, şi scăpare oamenilor celor credincioşi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Cel neîncăput întru toate, încape în pântecele tău, Preacurată, izbăvindu-mă cu bunătatea Sa, pe mine cel înecat întru păcate.

Cântarea a 5-a

Irmos: Pentru ce m-ai lepădat de la faţa Ta, Cela ce eşti Lumină neapusă; şi m-a acoperit întunericul cel străin pe mine ticălosul. Ci mă întoarce, şi la lumina poruncilor tale îndreptează căile mele, rogu-mă.

Cu gândul cel prea curat văzând pe gândul cel pricinuitor tuturor, de la acela ai luat lumina darurilor de Dumnezeu insuflate, şi sfinţitele vărsări de lumină, ale tămăduirilor, care risipeşti întunericul patimilor.

Pe cel ce nebunea cu înşelăciunea dracilor pe toţi cei ce credeau în Hristos, l-ai dat focului, fericite, cu dreaptă hotărâre, şi ai izbăvit sufletele de stricăciunea lui cea pierzătoare, ca un păstor adevărat şi mântuitor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Aprinzându-se foc, ai stătut în mijlocul lui nears, pururea fericite. Căci te înconjura dumnezeiasca rouă a Sfântului Duh, ca pe un tăinuitor de cele sfinte, ca pe un slujitor al dumnezeieştii slave, ca pe un părtaş al Luminii celei de sus.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Văzând prin cuget prea dumnezeieşte odinioară cinstiţii prooroci, adâncimea tainei celei nespuse, a naşterii tale celei prea curate, de Dumnezeu dăruită, în multe feluri, prin cât le-au fost prin putinţă, o au vestit.

Cântarea a 6-a

Irmos: Rugăciunea mea voi înălţa...

Cei fără de ochi prin rugăciunile tale părinte, şi-au luat vedere, cugetătorule de Dumnezeu; căci pe Hristos avându-L întru ajutor, şi către Dânsul întinzându-ţi pururea ochii sufletului tău, luai din destul cererile tale.

Înfricoşat ai fost împăratului, minunate, când intrai în curţile lui, şi aduceai pe haina ta jăratec aprins. Căci te-a mărit pe tine Hristos, pe care Îl prea slăveai prin vieţuirea ta, Leone.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Sicriul moaştelor tale, izvorăşte şi revarsă neîncetat, ca un izvor curat, şi de bun miros, undelemn dumnezeiesc, prin care se izgonesc bolile de la credincioşi, şi se dă sănătate, celor ce le trebuieşte, prea fericite.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Sufletul meu sfinţeşte-l Fecioară, ceea ce ai născut pe Cuvântul cel Sfânt, care precum se cade, cu adevărat Se odihneşte pe sfinţi, însuşi Dumnezeul nostru. Şi dă-mi mie întru adevăr ploi de umilinţă, prea curată.

Irmos: Rugăciunea mea voi înălţa către Domnul şi Lui voi spune mâhnirile mele; că sufletul meu s-a umplut de răutăţi şi viaţa mea s-a apropiat de iad. Dar ca Iona mă rog: Dumnezeule, din stricăciune scoate-mă.

Condac, glasul al 2-lea:

Podobie: Pe cea întru rugăciuni...

Pe Leon, care din tinereţe a fost dat Domnului, şi a luat darul încă fiind din scutece, cu cântări toţi să-l încunună, pe luminătorul, şi păstorul Bisericii, căci el este ei întărire.

Icos: Întăreşte-mi limba Hristoase al meu, şi dă-mi cuvânt, Cela ce eşti Dătător de cuvinte, şi dăruitor vieţii noastre, ca să pot lăuda toată viaţa înţeleptului ierarh, care a săvârşit pe pământ cu prea fierbinte dragoste, şi a luat din cer noianul minunilor celor nenumărate, şi puterea dogmelor, cu care a luminat Biserica, căci el este ei întărire.

Sinaxar

Întru această lună, în de ziua a douăzecea, pomenirea prea cuviosului părintelui nostru, Leon, episcopul Cataniei, făcătorul de minuni.

Stih: Iar de vei întreba moaştele ale căruia Leon sunt?
Cu adevărat ale proedrului Cataniei, vom răspunde prin cuvânt.
Întru a douăzecea zi pe Leon cel lăudat,
În pământul cel putrezitor l-au îngropat.

Acest sfânt, se trăgea din Ravena, fiind fiu de părinţi de bun neam şi bine credincioşi; iar pentru curăţia vieţii sale şi nevoinţa şi grija de cugete ce avea, trecând după lege prin toate sfinţitele trepte, cu dumnezeiască alegere, se făcu episcop mitropoliei Cataniei, care se afla în ostrovul Siciliei cel vestit, unde se află şi muntele Etnei, din care până astăzi se pogoară şi curge foc. Deci acesta după numele lui ca un leu ce are îndrăznire, luminând ca un luminător, a luminat pe toţi având grija sufletelor, ajutorând văduvele, şi grijind pentru toţi.

El numai cu singură rugăciunea, a surpat la pământ un chip idolesc, şi a ridicat o biserică mare întru cinstea bunei biruitoarei muceniţe Lucia.

A ars de tot apoi şi pe Iliodor cel ce făcea cu farmece semne şi minuni căci spurcatul acesta făcându-se prin norod făcător de minuni şi năluciri, cuteza a se apuca şi asupra Bisericii lui Dumnezeu, cu meşteşugurile lui cele rele, iar fericitul prinzându-l cu nevoinţă în mâinile lui, şi legându-l cu sfântul lui epitrahil, porunci să aprindă în mijlocul cetăţii foc mare, şi mărturisind toate farmecele lui, intră cu dânsul, ţinându-l legat de grumaz în mijlocul focului, şi n-a ieşit sfântul din foc până l-a făcut de tot cenuşă şi spuză pe acel ticălos. Aceasta a făcut de s-au mirat toţi, nu numai fiindcă a rămas nears sfântul ci pentru că nici de veşmintele sale nu s-a atins focul nicidecum.

Deci mergând vestea pretutindenea în lume de această minune, auzindu-o şi împăraţii Leon şi Constantin, au trimis de a adus pe sfântul la dânşii, şi cuprinzându-i sfintele lui picioare, îl rugau să se roage pentru dânşii.

Acesta nu numai când trăia a fost mare întru minuni, ci încă şi murind face mai multe minuni.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului mucenic Sadoc, episcopul şi a Sfinţilor cei ce s-au săvârşit cu dânsul, la număr o sută douăzeci şi opt.

Stih: Sadoc episcopul cu opt împreună fiind.
Şi zecimea mucenicilor cea îndouăsprezecită este sabie suferind.

Aceşti sfinţi au suferit mucenicia în Persia, pe vremea împărăţiei lui Savorie, şi tuturor li s-au tăiat capetele pentru credinţa lui Hristos.

Se zice însă, că Sfântul Sadoc mai-nainte de a fi prins, a văzut în vis pe cel ce a fost episcop înaintea sa, pe sfinţitul mucenic Simeon, stând pe scară înaltă, şi chemându-l către înălţime, arătând precum se pare suirea mărturisirii.

Tot în această zi, pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Visarion.

Stih: Visarion murind, multe răsplătiri a aflat
A multor sudori şi osteneli ce a lucrat.

Cuviosul acesta părintele nostru Visarion s-a născut trupeşte în Egipt. Deci înţărcându-l maică-sa, şi întru Sfintele Scripturi învăţându-se, a strălucit întru inima sa Lumina cea sfântă. Pentru aceasta din tânără vârstă, a iubit pe Dumnezeu foarte, nicicum întinând cu vreun fel de lucru Sfântul Botez ce i s-a dat lui în pruncie. Căci suindu-se la loc pustiu, ca un fără de trup se nevoia, şi defăimând trupul ca cel stricăcios, pe cel mai rău la cel mai bun l-a supus, şi pe Dumnezeu care îl iubea, l-a avut ajutor. Căci patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi sta neclintit ca un stâlp, avându-şi mâinile şi ochii în sus, şi pe sufletul său nedespărţit de la Dumnezeu.

Pentru care şi de dar învrednicindu-se, nu întâmplătoarele semne lucra, ci şi foarte prea mărite; căci păzindu-şi cea după chip, cu toată puterea, lucra acelea ce şi proorocii cei mari au lucrat, cei ce cu Dumnezeu aievea au vorbit.

Pentru că Moise temelia tuturor proorocilor prin lemn, a prefăcut apele cele amare în dulci, închipuind Crucea Domnului, ca să liniştească pe iudeii cei ce cârteau. Iar acest fericit, mergând oarecând cu ucenicul său pe cale fără de apă, şi arzându-se de sete, prin însemnarea crucii în văzduh, a prefăcut în dulce apa mării cea sărată şi neputincioasă a se bea, şi rece şi bună de băut o a făcut; din care şi îndestulându-se împreună cu alţii mulţi, au mulţumit lui Dumnezeu.

Isus al lui Navi oarecând, biruind pe Amalic a oprit soarele din drumul său până ce i-a înfrânt pe toţi; şi acest fericit, oarecând aflându-se la oarecare loc, şi spre folosul multora vorbind, şi fiind vremea spre seară, cerând de la Dumnezeu, a oprit soarele până ce a săvârşit învăţătura.

Şi acesta ca Ilie, a pogorât apă din Cer, nu odată sau de două ori, ci mai de multe ori, alţii cerând de la el aceasta.

Proorocul Elissei, oarecând cu cojocul lui Ilie, a trecut Iordanul fără să se ude; iar acesta în loc de Iordan, râul Nilului, şi în loc de cojoc, semnul crucii armă tare întrebuinţând, pe toată apa o a prefăcut în câmp drept, şi pe deasupra atâtor ape mergând pe jos, o minune! Până la glezne numai i s-au udat picioarele.

Ce este mai minunat decât minunile acestea? Asemenea şi alte feluri de semne făcând cu puterea crucii, şi în adânci bătrâneţe slujind lui Dumnezeu, s-a mutat la veşnicele lăcaşuri.

Tot în această zi, pomenirea celui dintru sfinţi, părintelui nostru Agaton, papă al Romei.

Stih: Agatone cârmele Romei îndreptând,
La limanurile cele înţelegătoare corabia erai întorcând.

Acest cuvios părinte al nostru şi făcător de minuni Agaton, era din Italia, fiu de părinţi creştini, cucernici şi bine cinstitori, care ostenindu-se, l-au învăţat pe el toată Scriptura cea insuflată de Dumnezeu şi folositoare. Căci atâta de mult s-a folosit şi s-a umilit fericitul din dumnezeiasca Scriptură, încât după ce au murit părinţii săi, a adunat toată bogăţia lor, şi chemând săracii, într-o zi o a împrăştiat pe ea. şi s-a dus la o mânăstire, unde s-a făcut monah, îmbrăcându-se în chipul îngeresc, şi slujea lui Dumnezeu ziua şi noaptea, făcând rugăciune pentru lume. Iar spre fapta bună atâta se nevoia, încât a luat şi darurile facerilor de minuni. Şi fiindcă fapta bună nu se ascunde, s-a făcut papă Romei; şi bine împodobind episcopeasca vrednicie, în pace s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Chindiu, episcopul Pisidiei.

Stih: Din pământ te-ai luat şi în el te-ai înturnat
Chindie cu porunca celui ce pământul l-a lucrat.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Plotin.

Stih: Să se aducă Plotin Domnul zicând
Au venit îngerii pe Plotin aducând.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii evreieşti, au călcat în cuptor văpaia cu îndrăzneală, şi focul în rouă l-au schimbat, strigând: Bine eşti cuvântat Doamne Dumnezeule în veci.

Cu trup fiind, te-ai asemănat dumnezeieştilor cete celor fără de trup, cugetătorule de Dumnezeu, şi ai slujit lui Dumnezeu, neîncetat cântând: Bine eşti cuvântat Doamne Dumnezeule în veci.

Urechi asurzite ai deschis prin dumnezeiască rugăciunea ta, prea fericite, şi şchiopilor arătat ai dat bună alergare, care strigau lui Hristos: Bine eşti cuvântat Doamne Dumnezeule în veci.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Intrând în mijlocul focului cu dumnezeiasca voie a Stăpânului, ai rămas nears, iar Iliodor cel părtaş focului la vremea judecăţii celei drepte, prin rugăciunea ta s-a ars.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Nearzând pântecele tău Focul Dumnezeirii, Fecioară Maică, S-a întrupat din tine, luminând marginile lumii cu dumnezeieşti străluciri. Pentru aceasta te lăudăm prea curată.

Cântarea a 8-a

Irmos: Tinerii cei de Dumnezeu...

Vărsatu-s-a darul în buzele tale, părinte sfinţite, învăţătorule de taine. Pentru aceasta Dumnezeu te-a uns pe tine Leone, arhiereu norodului, care striga: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Bine plăcând Împăratului celui veşnic, prea fericite Leone, ai stătut înaintea împăratului celui pământesc, purtând jăratec părinte, şi spăimântând mintea lui cu prea mărite faceri de minuni.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Sădindu-te părinte în casa Domnului, ca un măslin prea roditor aduci după sfârşit din dumnezeiescul tău trup, untdelemn dumnezeiesc, care pururea goneşte toată boala credincioşilor, celor ce scapă la tine cu dragoste, înțelepțite.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Cel ce săvârşeşte toate numai cu voirea, Preacurată binecuvântată, vrând S-a sălăşluit în pântecele tău, şi S-a arătat trup, şi m-a îndumnezeit, fiind stricat mai-nainte prin sfatul cel prea rău al înşelătorului.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Tinerii cei de Dumnezeu cuvântători în cuptor, împreună cu focul şi văpaia călcându-o au săltat: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Cântarea a 9-a

Irmos: Spăimânta-tu-s-a tot auzul...

Ca să te fericim cu glasuri dumnezeieşti, căci ai vieţuit cu cuviinţă, şi umbli întru cele cereşti veselindu-te, mântuieşte-ne pe noi cu rugăciunile tale de patimi, de necazuri şi de primejdii, ierarhe şi păstorule, vrednicule de laudă.

Făcându-te părinte ca o viţă a Viei celei adevărate, ai odrăslit prin bunătăţi struguri ce varsă mustul minunilor, din care cei ce beau cu credinţă, câştigă sănătate şi veselie, lăudându-te pururea, cuvioase Leone.

Trupul tău părinte s-a făcut Biserică Sfântului şi cinstitului Duh, şi acum zace înlăuntrul dumnezeieştii Biserici, ce o ai ridicat Leone, întru mărirea şi cinstea Luciei muceniței, izvorându-ne nouă râuri de minuni, cei ce te cinstim cu bună credinţă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Soare luminos te-ai arătat, luminând marginile pământului cu luminile bunătăţilor totdeauna, şi acum te-ai mutat către Lumina cea neapusă. Pentru aceasta, cei ce prăznuim pomenirea ta cea purtătoare de lumină Leone prea fericite, mântuieşte-ne pe toţi de întunericul cel cumplit.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Frică-mi este Unule Împărate de a doua venire a Ta, şi mă tem, că fără măsură Ţi-am greşit, şi nu mă fac mai bun prin pocăinţă, ci ca Unul ce eşti Bun, întoarce-mă şi mă mântuieşte Iisuse, prin rugăciunile cele bine primite ale celeia ce Te-a născut pe Tine.

Irmosul: Înfricoşa-tu-s-a tot auzul de nespusa lui Dumnezeu pogorâre, căci Cel Preaînalt de voie S-a pogorât până şi la trup, din pântece fecioresc făcându-Se Om. Pentru aceea pe prea curata Născătoare de Dumnezeu, credincioşii o slăvim.

Luminânda:

Podobie: Femei auziţi glas...

Luminător şi ierarh prea mare, te cunoaşte Biserica lui Hristos, ierarhe. Că bine ai păstorit pe fiii ei, la păşunile cele mântuitoare cuvioase, izgonind pe eretici ca pe nişte fiare sălbatice, Leone de Dumnezeu cugetătorule.

A Născătoarei

Steaua cea mult luminoasă şi strălucitoare a Cataniei, ierarhul cel făcător de minuni, Leon învăţătorul cel tainic al Treimii, cu cugetul şi cu sufletul şi cu trupul te-a propovăduit de faţă pe tine prea curată, că eşti adevărată Născătoare de Dumnezeu. Drept aceea şi noi, arătat te lăudăm pe tine, ca pe o Maică a lui Dumnezeu.

Stihoavna Octoihului.

Iar de va fi post, Podobia Triodului de 2 ori, şi mucenicina.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială, şi Otpustul.

Canon de rugăciune către Sfântul ierarh Leon, episcopul Cataniei

Canon de rugăciune la Sfântul ierarh Leon, episcopul Cataniei - 20 februarie - slujitor Dani:
https://www.youtube.com/watch?v=fgTNi5GmfhQ

***

Troparul Sfântului ierarh Leon, episcopul Cataniei, glasul al 4-lea: Îndreptător credinţei şi chip blândeţelor, învăţător înfrânării te-a arătat pe tine, turmei tale, adevărul lucrurilor. Pentru aceasta ai dobândit cu smerenia cele înalte şi cu sărăcia cele bogate; părinte ierarhe Leon, roagă pe Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

facere a lui Iosif

Cântarea 1, glasul al 8-lea

Irmos: Apa trecând-o ca pe uscat şi din răutatea Egiptului scăpând israeliteanul, striga: Mântuitorului şi Dumnezeului nostru să-I cântăm.

Stih: ***Sfinte părinte Leon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Făclie dumnezeiască dobândindu-te pe tine Biserica lui Hristos, cu luminile faptelor tale bune şi ale minunilor tale, din destul se luminează, înţeleptule Leon.

Stih: ***Sfinte părinte Leon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Din copilărie te-ai dat pe tine însuţi Stăpânului tuturor şi cu omorârea dulceţilor trupeşti te-ai făcut jertfă vie, jertfindu-te fără de sânge, fericite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Viaţa ta fiind luminată cu strălucirea faptelor bune şi cu fulgerele minunilor fiind înfrumuseţată, înaintea tuturor te-ai făcut vestit, de Dumnezeu purtătorule.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei)

Locaş lui Dumnezeu te-ai făcut, Fecioară prea curată, Celui ce a locuit întru tine în chip mai presus de cuget, Născătoare de Dumnezeu şi a alungat înşelăciunea din sufletele oamenilor.

Cântarea a 3-a

Irmos: Doamne, cel ce ai făcut cele …

Stih: ***Sfinte părinte Leon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Păzind nevătămate dogmele cele mântuitoare şi drept cinstitoare de Dumnezeu ale Ortodoxiei, ai păscut turma ta, părinte, în păşunile purtătoare de viaţă şi ai suit-o la Staulul cel ceresc.

Stih: ***Sfinte părinte Leon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Suindu-te la înălţimea faptelor bune, cuvioase, ai primit ungere sfinţită şi pe Cel Preaînalt înţelepţeşte L-ai lăudat, slujindu-I Lui cu harul, ca un înger, în scaunul cel prea înalt.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Suferind ispitiri pentru Hristos, cuvioase, te-ai împărtăşit de nemurire şi îndumnezeire; şi izvorând neîncetat mir, cu bună mireasmă, sfinţeşti pe cei ce se apropie de tine, cu credinţă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei)

Ceea ce eşti cleşte al dumnezeiescului şi dătătorului de lumină cărbune şi rug nears de Focul Dumnezeirii, arde toate patimile care mă înfierbântă şi mă răpeşte din focul cel veşnic.

Irmosul: Doamne, cel ce ai făcut cele de deasupra crugului ceresc şi ai zidit Biserica, Tu pe mine mă întăreşte, în dragostea Ta; că Tu eşti Marginea doririlor şi Întărirea credincioşilor, Unule Iubitorule de oameni.

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am, Doamne, Taina iconomiei Tale, înţeles-am lucrurile Tale; şi am prea slăvit Dumnezeirea Ta.

Stih: ***Sfinte părinte Leon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Lucrând cu osteneală ţarina cugetului tău, ai răsărit spic însutit de dumnezeieşti fapte bune şi de tămăduiri, prea fericite.

Stih: ***Sfinte părinte Leon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Sicriul tău cel sfânt, sfinte, izvoreşte pururea untdelemn sfinţit, care sfinţeşte sufletele celor ce cu credinţă aleargă la tine.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Curăţitor de boli, izgonitor al demonilor celor vicleni şi scăparea oamenilor celor credincioşi ai fost, ierarhe.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei)

Cel Neîncăput de toate, încape în pântecele tău, Preacurată, mântuindu-mă cu bunătatea Sa pe mine, cel înecat în păcate.

Cântarea a 5-a

Irmos: Pentru ce m-ai lepădat de la faţa Ta, Cel ce eşti Lumină neapusă şi m-a acoperit întunericul cel străin pe mine, ticălosul? Ci, mă întoarce şi la lumina poruncilor Tale îndreptează căile mele.

Stih: ***Sfinte părinte Leon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu mintea cea prea curată privind Mintea cea pricinuitoare a tuturor, de la ea ai primit lumina darurilor, de Dumnezeu insuflate şi sfinţitele revărsări de lumină ale tămăduirilor, prin care risipeşti întunericul patimilor.

Stih: ***Sfinte părinte Leon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe cel ce caută să înşele prin viclenia demonilor pe toţi cei ce credeau în Hristos, l-ai dat focului, cu dreaptă judecată, fericite; şi ai izbăvit sufletele de stricăciunea lui cea pierzătoare, ca un păstor adevărat şi mântuitor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

În mijlocul focului aprins ai stat nears, pururea fericite, căci te înconjura dumnezeiasca rouă a Sfântului Duh, ca pe un cunoscător tainic al celor sfinte, ca pe un slujitor al dumnezeieştii Slave şi ca pe un părtaş al Luminii celei de sus.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei)

Privind odinioară cu mintea la Dumnezeu aţintită, de Dumnezeu insuflaţii cinstiţii prooroci, au vestit pe cât le-a fost cu putinţă, în multe feluri, adâncul tainei celei de nespus a Naşterii tale celei prea curate, de Dumnezeu dăruită.

Cântarea a 6-a

Irmos: Rugăciunea mea voi înălţa...

Stih: ***Sfinte părinte Leon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Prin rugăciunile tale, părinte, cei fără de ochi au căpătat vedere, înţelepţitule de Dumnezeu; căci pe Hristos avându-L într-ajutor şi către Dânsul întinzându-ţi pururea ochii sufletului tău, ai primit din destul împlinirea cererilor tale.

Stih: ***Sfinte părinte Leon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Prea înfricoşător ai fost împăratului, minunate, când intrând în curţile lui, aduceai cărbuni aprinşi pe haina ta; căci te-a mărit pe tine Hristos, pe care Îl prea slăveai prin vieţuirea ta, fericite Leon.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Racla moaştelor tale izvoreşte şi revarsă neîncetat, ca un izvor curat şi de bun miros, dumnezeiesc untdelemn, prin care sunt izgonite bolile de la credincioşi şi se dă sănătate celor ce au nevoie, prea fericite.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei)

Sufletul meu sfinţeşte-l, Fecioară, ceea ce ai născut pe Cuvântul cel Sfânt, care precum se cuvine Se odihneşte cu adevărat pe Sfinţi, Însuşi Dumnezeul nostru; şi dă-mi mie, ca o milostivă, ploi de umilinţă, prea curată.

Irmos: Rugăciunea mea voi înălţa către Domnul şi Lui voi spune mâhnirile mele; că sufletul meu s-a umplut de răutăţi şi viaţa mea s-a apropiat de iad. Dar ca Iona mă rog: Dumnezeule, din stricăciune scoate-mă.

Condac, glasul al 2-lea:

Podobie: Pe cei întru rugăciuni...

Pe Sfântul ierarh Leon care din tinereţe a fost dat Domnului şi a primit harul încă în scutece fiind, cu cântări toţi să-l încununăm, pe luminătorul şi păstorul Bisericii; că el este a ei întărire.

Cântarea a 7-a

Irmos: Tinerii iudei au călcat în cuptor văpaia cu îndrăzneală şi focul în rouă l-au schimbat strigând: Binecuvântat eşti Doamne Dumnezeule în veci.

Stih: ***Sfinte părinte Leon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu trup fiind, te-ai asemănat dumnezeieştilor Cete ale celor fără de trup, înţelepţitule de Dumnezeu, şi ai slujit lui Dumnezeu, neîncetat cântând: Binecuvântat eşti Doamne Dumnezeule în veci.

Stih: ***Sfinte părinte Leon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Urechi asurzite ai deschis prin dumnezeiasca ta rugăciune, prea fericite şi cu adevărat ai dat repede alergare şchiopilor, care strigau lui Hristos: Binecuvântat eşti Doamne Dumnezeule în veci.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Intrând în mijlocul focului, cu dumnezeiasca voie a Stăpânului, ai rămas nears; iar Iliodor, cel părtaş focului la vremea judecăţii celei drepte, prin rugăciunea ta a fost ars.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei)

Nearzând pântecele tău, Focul Dumnezeirii, Fecioară Maică, S-a Întrupat din tine luminând marginile lumii cu dumnezeieşti străluciri. Pentru aceasta te lăudăm, prea curată.

Cântarea a 8-a

Irmos: Tinerii cei bine credincioşi …

Stih: ***Sfinte părinte Leon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Vărsatu-s-a harul în buzele tale, părinte sfinţite, povăţuitorule în taine. Pentru aceasta Dumnezeu te-a uns pe tine, Sfinte ierarhe Leon, arhiereu poporului, care strigă: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinte părinte Leon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Bine plăcând Împăratului celui Veşnic, prea fericite Leon, ai stat înaintea împăratului pământesc purtând jăratec, părinte şi înspăimântându-i mintea, cu prea mărite faceri de minuni.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Sădit fiind în Casa Domnului, părinte, ca un măslin foarte roditor, după moarte aduci din dumnezeieştile tale moaşte, untdelemn dumnezeiesc care alungă pururea toată boala credincioşilor, celor ce scapă la tine cu dragoste, de Dumnezeu înţeleptitule.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cel ce săvârşeşte toate numai cu voirea, Preacurată binecuvântată, vrând, S-a Sălăşluit în pântecele tău şi S-a arătat Trup şi m-a îndumnezeit pe mine, cel stricat mai înainte prin sfatul cel prea rău al înşelătorului.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Tinerii cei bine credincioşi în cuptor împreună cu focul şi văpaia călcând-o în picioare, au săltat strigând: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Cântarea a 9-a

Irmos: Spăimântatu-s-a tot auzul…

Stih: ***Sfinte părinte Leon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca să te fericim cu glasuri dumnezeieşti, fiindcă ai vieţuit cu cuviinţă şi umbli întru cele cereşti veselindu-te, cu rugăciunile tale izbăveşte-ne pe noi de patimi, de necazuri şi de primejdii, ierarhe şi păstorule, vrednicule de laudă.

Stih: ***Sfinte părinte Leon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ajungând părinte, ca un vlăstar al Viţei celei adevărate, ai odrăslit strugurii virtuţilor ce varsă mustul minunilor, din care cei ce beau cu credinţă câştigă sănătate şi bucurie, lăudându-te pururea, prea cuvioase Leon.

Stih: ***Sfinte părinte Leon, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Trupul tău, părinte, s-a făcut locaş Sfântului şi cinstitului Duh; şi acum zace înlăuntrul dumnezeieştii biserici pe care ai ridicat-o, prea fericite Leon, întru mărirea şi cinstea Sfintei muceniţe Lucia, izvorându-ne nouă, celor ce te cinstim cu evlavie, râuri de minuni.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Soare strălucitor te-ai arătat luminând marginile pământului totdeauna cu luminile faptelor bune; şi acum te-ai mutat către Lumina cea neapusă. Pentru aceasta pe cei ce prăznuim sfântă pomenirea ta cea purtătoare de lumină, prea fericite Leon, izbăveşte-ne pe toţi de întunericul cel cumplit.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Frică-mi este, Unule Împărate, de a doua Ta venire şi mă tem, că fără măsură Ţi-am greşit şi nu mă fac mai bun prin pocăinţă; ci, ca Unul ce eşti Bun,

întoarce-mă şi mă mântuieşte, Iisuse, prin rugăciunile cele bine primite ale Celei ce Te-a născut pe Tine.

Irmosul: Spăimântatu-s-a tot auzul de nespusa lui Dumnezeu pogorâre; că Cel Preaînalt de voie S-a pogorât, până la trup, din pântece fecioresc făcându-Se Om. Pentru aceea pe prea curata Născătoare de Dumnezeu credincioşii o mărim.

Sedelna, glasul al 3-lea. Podobie: Pentru mărturisirea...

Soare măreţ ai răsărit lumii, cu strălucirea bunătăţilor tale; şi cu lumina minunilor, povăţuind la lumină adunările credincioşilor şi pierzând întunericul patimilor, cuvioase Leon, roagă pe Hristos Dumnezeu să ne dăruiască nouă mare milă.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 3-lea. Podobie: Pentru mărturisirea...

Nu S-a despărţit de dumnezeiasca fire, făcându-Se Trup în pântecele tău, ci şi după înomenire a rămas Dumnezeu, cel ce după naştere te-a păzit Maică Fecioară, ca şi mai înainte de naştere, prea curată, Însuşi Domnul. Pe Acela roagă-L neîncetat să ne dăruiască nouă mare milă.

Sedelna Sfintei Cruci şi a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 3-lea:

Podobie: De frumuseţea fecioriei tale şi de prea luminată curăţia ta Gavriil mirându-se, a strigat ţie, Născătoare de Dumnezeu: Ce laudă vrednică voi aduce ţie? Sau cum te voi numi pe tine? Nu mă pricep şi mă minunez! Pentru aceasta, precum mi s-a poruncit, strig ţie: Bucură-te, ceea ce eşti plină de har.

Toată făptura văzându-Te Înălţat pe Cruce, Îndelung Răbdătorule, cu bucurie se veseleşte, striga Mieluşeaua cea fără de stricăciune şi prea curată; că a aflat mântuire prin Tine, Iubitorule de oameni; că prin lemn ai tămăduit osândirea lemnului; dar mi se cutremură cele dinlăuntru ale mele, neputând îndura să Te văd omorât.

Imnografie

Condacul Sfântului ierarh Leon, episcopul Cataniei, glasul al 2-lea: Pe Sfântul ierarh Leon care din tinereţe a fost dat Domnului şi a primit harul încă în scutece fiind, cu cântări toţi să-l încununăm, pe luminătorul şi păstorul Bisericii; că el este al ei întărire.

Troparul Sfântului ierarh Leon, episcopul Cataniei, glasul al 4-lea: Îndreptător credinţei şi chip blândeţelor, învăţător înfrânării te-a arătat pe tine, turmei tale, adevărul lucrurilor. Pentru aceasta ai dobândit cu smerenia cele înalte şi cu sărăcia cele bogate; părinte ierarhe Leon, roagă pe Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

(Video) Troparul Sfântului ierarh Leon, episcopul Cataniei - Interpret: Otilia Simeria:
https://doxologia.ro/cantari/video-sfantul-ierarh-leon-episcopul-cataniei-tropar

Vieţile Sfinţilor - Pomenirea celui între Sfinţi, părintele nostru Leon, făcătorul de minuni, episcopul Catanei

(traducere din limba greacă)

Sfântul ierarh Leon, episcopul Cataniei, făcătorul de minuni - 20 februarie:
https://www.youtube.com/watch?v=VIwTE3jzAJw

***

Acest de Dumnezeu ales luminător al Bisericii şi împlinitor al dumnezeieştilor porunci, râvnitorul apostolilor, purtătorul de grijă al săracilor şi minunatul lucrător de prea mari minuni, s-a născut în mitropolia Ravenei, din părinţi de neam bun; iar la suflet era mult mai de neam, pentru covârşitoarea lui faptă bună, pentru vieţuirea cea vrednică de laudă; căci nu numai după ce a luat arhieria, ci şi mai înainte săvârşea fapte bune de Dumnezeu insuflatul, având grijă lucrurilor bisericeşti şi ocârmuirea, ca un econom credincios şi înţelept slujind tuturor celor împreună robi şi împărţind măsuri din grâul stăpânesc.

Deci, după ce a murit Savin, cel ce fusese mai înainte arhiereu, pentru minunata lui petrecere, s-a adunat toată mulţimea mitropoliei Catanei, din dumnezeiască voinţă şi au ales toţi pe Leon. Care, după numire, avea şi vitejie de suflet şi dădea război cu bărbăţie împotriva lupilor celor gândiţi, apoi se nevoia cu privegheri, cu rugăciuni şi cu alte fapte bune, ca să păzească oile nevătămate de eretici şi de diavoli, mustrând în fiecare zi şi răsturnând reaua slăvire a deşartei glăsuiri şi vădind basmele păgânilor, ca un prea înţelept, iar către credincioşi era foarte milostiv şi îndurat, dând multe milostenii cel ce-l urma pe Hristos.

Sfântul Leon strălucea înaintea tuturor ca un luminător prea luminos, purtând de grija sufletelor şi de sărmani îngrijindu-se, fiind hrănitor al săracilor şi al celor strâmtoraţi sprijinitor prea sârguitor. Şi, pe scurt, pe toţi lipsiţii şi scăpătaţii îi primea şi îi ajuta cu dare bogată. Apoi se făcea tuturor toate, după cum zicea marele apostol, ca să-i mântuiască pe cât ar fi cu putinţă. Şi avea râvnă multă la dumnezeiasca credinţă ca un alt Ilie.

După aceea, se nevoia să şteargă păgânismul cu totul, căci erau încă unii ce se închinau idolilor ca nişte necunoscători. Drept aceea, nu numai cu cuvinte îi învăţa, ci şi cu lucruri şi cu minuni, ca să cunoască slăbiciunea şi neputinţa deşerţilor zei şi puterea cea covârşitoare a adevăratului Dumnezeu.

***

Într-o zi s-a dus cu mulţi oameni la un loc, unde aveau elinii un idol din vremea lui Deciu şi nebunii îl socoteau Dumnezeu. Dar prea înţeleptul Leon a făcut acolo rugăciune cu lacrimi, către Stăpânul Hristos, să-l surpe ca un Atotputernic; şi îndată, o! minune, a căzut la pământ şi s-a zdrobit necuratul idol.

În acel loc s-a aflat în ceasul acela o cruce prea minunată, iar cei de faţă, văzând o înfricoşată minune ca aceasta, s-au spăimântat.

Deci a zidit acolo o biserică a Sfinţilor 40 de mucenici şi nu numai această biserică, ci şi o alta prea frumoasă şi vestită a zidit cuviosul, în numele Sfintei fecioare muceniţe Lucia, care a mărturisit acolo, în Catania.

În această biserică se află acum întru tot cinstitele şi sfintele moaşte ale acestui minunat Leon; şi iese dintr-însele ca un izvor de-a pururea curgător, mirositor, de toate relele izbăvitor, de patimi curăţitor şi al diavolilor izgonitor.

Căci multe minuni a săvârşit de trei ori fericitul în viaţă, ba şi mai multe a săvârşit după moarte şi săvârşeşte în fiecare zi până astăzi; şi tămăduieşte toată neputinţa celor ce-l cheamă cu credinţă.

Pe toate nu le scriem una câte una, pentru scurtare, ci numai o lucrare de minuni să o povestim, pe care a săvârşit-o încă trăind, pentru care veţi înţelege câtă îndrăznire avea către Hristos, de Dumnezeu insuflatul.

***

Se afla acolo un vrăjitor, în ostrovul Siciliei, care făcea cu ajutorul diavolului semne şi minuni şi se numea Eleodor, care a întrecut pe Iani, pe Iamvri şi pe Simon, fiindcă avea într-însul toată lucrarea diavolească.

Acesta era fiu al unei creştine de neam, cu numele Varvara şi se socotea a fi creştin; însă era de copil semeţ şi mândru şi poftea să fie eparh al cetăţii, ca să facă fără de ruşine voile sale cele rele.

Dar nu era voia lui Dumnezeu să ia o vrednicie ca aceasta prea înaltă, el care era nevrednic.

Deci, a luat altă îndrăzneală întru tot necuratul, adică a aflat un iudeu vestit în vrăji şi în farmece, cu care s-a împrietenit şi l-a rugat să-i ajute să ia vrednicia cea dorită.

Iar acela i-a dat o scrisoare, zicând astfel: "Du-te în miezul nopţii la mormintele boierilor şi te suie deasupra unui stâlp şi acolo va veni un om înfricoşat la vedere, dar să nu te temi. Şi dacă îţi va zice să te cobori, să nu-l asculţi până nu-ţi va făgădui să-ţi facă toate voile tale".

Atunci, urâtul Eleodor s-a dus în locul acela, bucurându-se şi aruncând în văzduh hârtia, a văzut pe diavol călare pe un cerc şi i-a zis: "Ce-ţi trebuie de la mine?"

Iar el a răspuns: "Voiesc să-mi faci tot ce doresc".

Iar el a răspuns: "Dacă primeşti să te lepezi de Hristos, orice-mi vei cere îţi voi face degrab!"

Atunci ticălosul s-a lepădat de Hristos şi s-a rânduit împreună cu satana, care i-a dat pe diavolul cel mai puternic în răutate şi prea viclean, ce se numea Gaspar, căruia i-a poruncit să stea lângă dânsul şi să i se supună totdeauna ca să săvârşească şi să împlinească toate poruncile lui.

Acestea poruncind, boierul întunericului s-a făcut nevăzut ca un potrivnic al lui Dumnezeu. Iar înşelătorul şi lepădatul de Dumnezeu, Eleodor, a rămas bucurându-se, necunoscând ticălosul pierderea sufletului şi a trupului său. Că n-a muncit numai sufletul lui veşnic, ci prin dreapta judecată a lui Dumnezeu şi de viaţa aceasta s-a lipsit, făcându-se mistuire focului, ca un moştenitor al muncii celei veşnice, după cum vom istorisi mai jos. Că acest om lepădat de Hristos, nepunând în mintea sa nebiruirea dumnezeieştii puteri, s-a apucat să facă rău celor dreptcredincioşi, el,

păgânul şi necuratul, măiestrind în fiecare zi împotriva lor, încât pe toţi i-a tulburat cu năluciri şi cu farmece, blestematul.

Şi nu numai în mitropolia Catanei, ci şi prin alte părţi, cetăţi şi oraşe ale Siciliei umblând, tulbura cu vrăjile sale pe toţi.

Deci, ascultaţi puţine din multele lui vrăji, ca să înţelegeţi facerile lui de rău.

Aflându-se într-o zi în târgul cetăţii, treceau nişte femei care mergeau la trebuinţa lor şi el, prea îndrăzneţul, a făcut cu vrăjile sale să curgă râu prin mijlocul târgului; iar femeile, ca să nu se ude, îşi ridicau hainele în sus cât puteau, iar oamenii râdeau.

Şi nu numai aceasta, ci şi pietrele şi lemnele le prefăcea în aur. Iar dacă l-ar fi cumpărat cineva, se făceau iarăşi în piatră sau lemn, spre paguba cumpărătorului.

Şi nu numai această săvârşea maestrul Eleodor; ci pe fiicele boierilor celor vestiţi şi slăviţi le fermeca şi le îndemna spre satanicească îndrăgostire şi se lăsau pe ferestre, ca să se întâlnească cu cei îndrăgostiţi de dânsele.

De aceea, cetăţenii s-au dus şi l-au pârât la eparh, ca să-l pedepsească precum se cuvenea. Iar el a trimis oameni să i-l aducă şi, ducându-se în casa lui şi în tot locul, dar căutându-l nu-l găsiră.

Pentru aceea, fiind silit, eparhul Luchie a scris către Constantin, nepotul lui Ieraclie, care era pe atunci stăpânitor al grecilor, povestind în scrisoare toate răutăţile şi măiestriile lui Eleodor, cum am spus mai sus şi cum au făcut mulţi creştini de au crezut în idoli şi înfricoşa toată cetatea că o va arde cu focul Etnei, prin vrăjile sale.

Împăratul a trimis un bărbat vrednic din suita sa, cu numele Iraclid, pe care-l avusese protoconsul, şi i-a poruncit să meargă în Sicilia, ca să-l aducă legat pe Eleodor cel vrednic de moarte.

Deci, ducându-se Iraclid, când a ajuns la ostrov, s-a aflat acolo la mal şi Eleodor şi i-a urât, zicând: "Eu sunt acela pe care-l căutaţi, iată vin de voie, după porunca împărătească. Deci nu mă legaţi ca pe un osândit; că dacă n-aş fi voit să viu, aş fi fugit şi nu m-aţi fi aflat".

Acestea auzindu-le, Iraclid s-a minunat şi vrăjitorul i-a spus: "Nu vă îngrijiţi de lucruri care sunt de prisos, că eu vă duc pe voi într-o zi la Bizanţ".

Iar ei, auzind acestea, s-au spăimântat, ştiind că au făcut 30 de zile până au ajuns în Sicilia. Şi după ce au cumpărat ceea ce au voit, i-au poruncit să intre în corabie şi să plece.

Iar vrăjitorul i-a dus pe dânşii la o baie şi le-a zis să intre într-însa ca să se scalde, dar să nu-şi facă cruce şi nici să pomenească numele lui Hristos. Iar ei au intrat şi, îndată spălându-se, s-au aflat în baia cea împărătească a Constantinopolului şi s-au spăimântat de o minune înfricoşată ca aceasta şi, ieşind din baie, şi-au găsit afară hainele lor.

Deci, mergând în palatele cele împărăteşti, au povestit stăpînitorului toate cele întâmplate, care s-a minunat de covârşitoarea păgânătate a vrăjitorului.

Nevorbind împăratul cu dânsul nicidecum, a poruncit să-i taie capul numaidecât, iar el a cerut să-i dea apă să bea şi, aducându-i-se un pahar cu apă, s-a făcut că-l bea şi intrând în pahar s-a făcut nevăzut, zicând: "Rămâi sănătos o! împărate, de data asta, că eu mă duc în cetatea Catanei şi acolo să mă cauţi".

Spăimântându-se împăratul de aceasta, nu se dumirea şi nu ştia ce să facă.

Însă a trimis iarăşi pe Iraclid la cetatea Cătanei, ca să-l aducă legat ca pe un osândit. Şi mergând, l-a găsit iarăşi la malul mării şi i-a heretisit pe ei. Deci vrând ei să-l lege, le-a zis să nu se ispitească fără folos. Şi le-a făgăduit că-i va duce iarăşi într-o zi la Bizanţ. Şi însemnând marea cu un toiag de dafin, pe care îl ţinea în mâini, a făcut un caic şi le-a zis să intre într-însul fără de frică şi să-şi pună şi merindea lor; iar ei au intrat cu Iraclid mai pe urmă şi într-o zi au ajuns în Bizanţ, iar caicul acela, fiindcă era nălucire diavolească, s-a făcut nevăzut, însă ei s-au aflat pe pământ cu toată sinodia lor şi se minunau.

Deci s-a auzit vestea în toată cetatea că iarăşi a venit Eleodor şi toţi alergau să-l vadă.

Apoi, trecând pe lângă casa lui Iraclid, s-a plecat pe fereastră femeia lui Iraclid, cu numele Ethalia, să-i vadă. Şi, văzând pe Eleodor, a scuipat asupra lor, zicând: "Ia vedeţi, oameni buni, pentru ce fel de lucru s-a dus de două ori în Sicilia bărbatul meu şi s-a primejduit".
Însă Eleodor s-a mâniat şi a zis către dânsa: "Eu te voi face în toată cetatea de râs".
Deci cu cuvântul semeţul a făcut de a urmat şi lucrul; căci a pierit focul şi nu se afla nicăieri fără numai în trupul Ethaliei. Pentru aceea, oamenii neavând foc cu

care să se slujească, au scos-o cu sila în mijlocul cetăţii şi îşi lua foc fiecare de la trupul ei.

Deci împăraţii au condamnat pe Eleodor să moară de foame. Iar el, a făcut să fie foamete şi lipsă mare pretutindeni, încât nu se mai aflau bucate de mâncare. De aceea împăratul a poruncit să-i taie capul în temniţă, unde era închis. Dar cum şi-a ridicat gealatul mâna ca să-i taie capul, s-au arătat două cercuri pe umerii lui care au sărit sus, la acoperiş şi l-au desfăcut iar pe acolo a fugit blestematul, zicând: "Fii sănătos, împărate, şi te mântuieşte; caută-mă pe mine iarăşi în Catana, ca şi mai înainte". Deci s-a dus într-o clipă în Sicilia şi acolo făcea iarăşi semnele sale cele diavoleşti.

Într-una din zile făcându-se alergare de cai, Eleodor a găsit pe un nepot al fericitului Leon, care se numea Hrisis şi a zis către dânsul: "Pot să-ţi fac un cal aşa cum n-are nimeni mai bun".

Deci, cu cuvântul s-a făcut şi lucrul prin nălucirea diavolului şi, încălecând Hrisis pe cal, s-a făcut minunat în toată priveliştea şi toţi s-au spăimântat; apoi, poruncind eparhul să-i aducă acel cal de mare preţ, calul s-a făcut nevăzut.

Cuviosul Leon a povestit eparhului pricina; de aceea a închis în temniţă pe Eleodor ca pe un vrăjitor şi l-a condamnat la moarte. Scoţându-l gealaţii să-i taie capul, el le-a făgăduit trei litre de aur ca să-l elibereze şi, primind gealaţii, el a făcut prin nălucire o piatră ce se părea a fi de aur; şi aceia, luând-o, l-au eliberat, zicând către eparh că a fugit prin nălucire diavolească. Apoi, vrând ei să împartă aurul, l-au găsit piatră ca mai înainte.

Acestea şi altele făcea blestematul, pe care le lăsăm spre a nu lungi povestirea şi să nu întinăm auzurile voastre. Vom povesti numai ce fel de sfârşit rău a avut el, precum i se cădea.

De multe ori îl sfătuia pe el prea milostivul păstor Leon, pentru bunătatea lui Hristos, şi-l ruga să înceteze faptele lui cele rele, ca să nu se muncească de trei ori ticălosul în focul cel veşnic, împreună cu diavolii, dar el n-a primit, ci făcea şi mai multe rele, socotind că sunt bârfeli sfătuirile şi poruncile sfântului.

Adăugând fărădelegi peste fărădelegi, a îndrăznit semeţul a intra şi în Sfânta biserică, ca să ia în râs prea curatele şi dumnezeieştile Taine. Căci într-o zi, când era un praznic mare şi sfântul slujea Sfânta Liturghie, a intrat şi necuratul Eleodor, care juca cu picioarele fără de rânduială şi zicea bârfeli şi hule spre râs, încât se fălea că

va face pe sfânt şi pe toţi ceilalţi să joace; dar n-a putut, căci dumnezeiasca putere a oprit relele lucrări ale diavolului.

Această obrăznicie a deşertului de minte îngreţoşând pe slujitorul lui Dumnezeu Leon, a îngenuncheat şi s-a rugat lui Dumnezeu fierbinte să-i ajute ca să ruşineze măiestriile lui.

După rugăciune a alergat afară din sfântul altar, după ce s-a împărtăşit cu Sfintele Taine, mai înainte de a se dezbrăca de sfintele veşminte şi a legat tare de grumaji, cu omoforul său, pe Eleodor, zicând: ***"Domnul Dumnezeu, cel ce a gonit din cer pe tatăl tău, diavolul, să te certe ca să nu mai poţi lucra vrăjile tale, spre amăgirea şi pierzania multora".***

Acestea zicând, l-a tras până la locul celor osândiţi, care se numea Ahilion, şi a poruncit mulţimii poporului să adune lemne multe şi să facă foc mare şi după ce mai înainte l-a silit a mărturisi toate faptele lui rele, l-a tras şi au intrat împreună în foc; şi a stat acolo pururea pomenitul, până când a ars Eleodor desăvârşit şi s-a făcut cenuşă pierzătoare.

Deci, cu osânda dreaptă, nedreptul s-a ars în foc, ca un moştenitor al iadului, şi s-a dus în focul cel veşnic.

Dar, marele arhiereu şi făcătorul de minuni Leon nu numai că a ieşit din văpaie nevătămat, spre spaima celor ce îl vedeau, dar nici de sfinţitele lui veşminte nu a îndrăznit să se atingă focul, nici să le ardă sau măcar un fir de păr din sfinţitul şi prea cinstitul său cap.

Tot aşa de demult s-a făcut în Babilon o minune înfricoşată ca aceasta, pe vremea lui Nabucodonosor, cu trei sfinţi tineri, pe care, văzând-o, cei de faţă s-au spăimântat şi slăveau cu mare glas pe Domnul, care făcea nişte minuni ca acestea ca să prea mărească pe robul său.

&&&

Vestea aceasta străbătând în toate părţile, împăratul Constantinopolului a trimis la sfânt scrisori, prin care îl ruga să vină la dânsul să-l vadă şi să-l binecuvânteze, iar el s-a dus, ca să nu se arate neascultător poruncii împărăteşti.

Acolo însuşi împăratul l-a cinstit cu evlavie şi cu cucernicie, văzându-i faţa cea încuviinţată a petrecerii îngereşti, darul Sfântului Duh, strălucirea şi lucrarea semne-

lor celor negrăite; căci a săvârşit acolo în împărătească cetate multe minuni, iar mai ales a pus cărbuni aprinşi şi tămâie în haina sa şi i-a tămâiat spre slava şi marea cuviinţă a lui Dumnezeu. Pentru aceea, văzând o minune ca aceasta, s-au spăimântat toţi şi când el a voit să se întoarcă la scaunul său, toţi l-au petrecut cu mare cinste şi evlavie, precum se cădea.

De viaţa acestui sfânt s-au minunat îngerii, iar diavolii s-au înfricoşat de puterea şi stăpânirea pe care i-a dat-o asupra lor Atotputernicul Dumnezeu. Apoi oamenii s-au înspăimântat de covârşitoarea smerenie şi sfinţenie, şi pentru vrednicia facerii de minuni încuviinţate Sfântului Leon; iar ereticii s-au spăimântat de glasul dogmelor lui celor drepte. Elinii au amuţit de înţelepciunea lui şi desăvârşit s-au ruşinat. Ochii cei orbiţi s-au luminat, mâinile şi picioarele cele slăbănogite s-au vindecat, toată vătămarea şi boala trupului şi toate mădularele cele bolnave şi pătimaşe s-au tămăduit prin punerea mâinilor sale şi prin rugăciunile lui.

Aceste şi alte minuni şi mai slăvite a săvârşit Sfântul Leon, nu numai cât a trăit întocmai ca un înger, dar şi după ducerea şi sfânta lui mutare de aici către Dumnezeu. Dar, mai ales, şi mai minunate până în ziua de astăzi lucrează minuni Atotputernicul Dumnezeu la mormântul lui, ca să prea mărească pe robul său, pe care nu se cuvine a le scrie, fiindcă trăiesc încă aceia care printr-însul s-au vindecat; numai una să povestim, pe care a săvârşit-o în ziua mutării sale către Dumnezeu.

***

O femeie de neam bun, din cetatea Siracuzei, curgându-i sânge, a cheltuit toată averea ei la doctori, dar n-a dobândit nici un folos. Mai pe urmă, luminându-se printr-o dumnezeiască descoperire, s-a dus la doctorul acesta fără de plată şi ajungând la poarta cetăţii, care se numeşte Ariani, a auzit clopotele, care se trăgeau pentru mutarea cuviosului.

Grăbindu-se, a alergat acolo şi căzând la sfintele lui moaşte cu lacrimi şi cu credinţă, a cerut vindecare. Pentru aceea, după credinţa ei, îndată a urmat şi împlinirea dorinţei, că i-a încetat curgerea sângelui în chip minunat; şi dobândindu-şi tămăduire, s-a întors la casa ei bucurându-se, şi a povestit minunile cele mari ale lui Dumnezeu, mărind pe adevăratul robul său.

&&&

Sfântul Leon a adormit în 20 de zile ale lunii februarie, dându-şi fericitul şi fără de prihană sufletul său în mâinile lui Dumnezeu, iar cinstitul şi sfântul lui trup

l-au îngropat cu cinste în prea frumoasa biserică a Sfintei muceniţe şi fecioare Lucia, pe care însuşi a zidit-o.

Iar Domnul, care slăveşte pe cei ce Îl slăvesc, a prea mărit şi după moarte pe adevăratul Său rob; căci iese de-a pururea mir bine mirositor din mormântul său, care tămăduieşte toată boala celor ce vin la dânsul cu evlavie şi cu credinţă.

Dar, o! Leone, iubitorule şi moştenitorule al celor cereşti, care te-ai arătat leu cu adevărat şi ai nădăjduit ca un leu nebiruit! O! împărate, prea stăpînitor al patimilor şi al vrăjmaşilor tirani, lucrătorule, care ai spăimântat ceata ereticilor ca pe nişte vulpi viclene şi cu râvnirea împărătească, de leu, ai gonit-o departe, iar pe poporul dreptcredincioşilor l-ai adunat şi l-ai întărit cu dogme tari şi învăţături prea înţelepte. Cel ce ai fost puternic în lucru şi în cuvânt şi ai strălucit în amândouă, ca un soare, tuturor marginilor; cel ce cu semnele şi minunile cele mai mari ai covârşit nu numai pe proorocii de demult, dar te-ai întrecut şi cu cei dintâi şi mai mari apostoli.

O! păstorule ales de Dumnezeu, luminătorule aprins cu foc dumnezeiesc şi robule al lui Dumnezeu, următor de Hristos, pedepsitorule al celor fără de minte, pierzător al diavolilor şi rugător prea fierbinte al celor ce nădăjduiesc la tine; primeşte cu dragoste şi milostivire ca un părinte iubitor de fii, aceste cereri care ţi se aduc cu multă dorinţă din minte şi din limbă neiscusită; dăruieşte credincioşilor pace, linişte, sănătate şi veşnică mântuire a sufletelor şi tuturor celor ce săvârşesc sfinţită pomenirea ta.

Să nu încetezi a cere de la Dumnezeu ca să le dea cele ce sunt de folos, izgonire de patimi, izbăvire de ispite, însănătoşire de boli şi dobândire a tuturor bunătăţilor; iar în veacul ce va să vie, să ne învrednicim Împărăţiei cereşti şi fericirii celei veşnice, în Iisus Hristos, Domnul nostru, căruia I se cuvine toată slava, stăpânirea, cinstea şi închinăciunea, împreună cu Tatăl şi cu Sfântul Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Sinaxar - Pomenirea prea cuviosului părintelui nostru, Leon, episcopul Cataniei, făcătorul de minuni

În această lună, ziua a douăzecea, pomenirea prea cuviosului părintelui nostru, Leon, episcopul Cataniei, făcătorul de minuni.

Acest sfânt se trăgea din Ravena, fiind fiu de părinţi de neam ales şi bine credincioşi. Din pricina curăţiei vieţii lui, a nevoinţei şi grijii faţă de cugetul său, trecând după lege prin toate sfinţitele trepte, prin dumnezeiască alegere, a fost făcut întâistătător al mitropoliei Cataniei, care se afla în insula Siciliei.

Leon, potrivit cu numele lui, ca un leu plin de îndrăznire şi strălucind ca un luminător, a luminat pe toţi, având grijă de suflete, ajutorând văduvele şi îngrijindu-se de toţi.

A ridicat o biserică mare, în cinstea bunei biruitoare muceniţe Lucia şi a ars pe Iliodor cel ce făcea cu farmecele semne şi minuni.

Acest Iliodor, făcându-se cunoscut în mijlocul poporului ca făcător de minuni şi de năluciri, a cutezat să săvârşească şi asupra Bisericii lui Dumnezeu, meşteşugirile lui cele rele.

Atunci fericitul, prinzându-l cu nevoinţă în mâinile lui şi legându-l cu sfântul epitrahil, a poruncit să fie aprins în mijlocul cetăţii foc mare, şi mărturisind toate farmecele lui, a intrat cu el, ţinându-l legat de grumaz, în mijlocul focului; şi n-a ieşit sfântul din foc până nu a făcut pe acel ticălos cenuşă şi spuză.

Faptul acesta a făcut pe toţi să se mire, nu numai pentru că sfântul a rămas nevătămat, ci şi pentru că focul nu s-a atins nici de veşmintele sale.

Deci, mergând vestea pretutindeni în lume de această minune şi ajungând şi la urechile împăraţilor Leon şi Constantin, aceştia au trimis de a adus pe sfânt, şi i-au cerut să se roage pentru dânşii.

Acest cuvios părinte a fost mare întru minuni, nu numai în timpul vieţii, ci şi după săvârşirea din viaţă.

Sinaxar - Sfântul ierarh Leon, episcopul Cataniei - 20 februarie

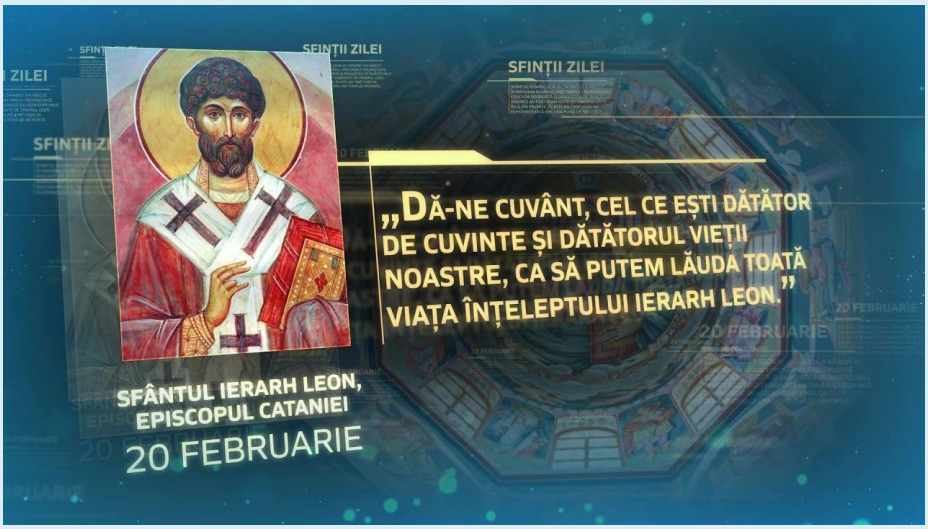

Steaua cea mult luminoasă a Cataniei, ierarhul cel făcător de minuni, Leon învățătorul cel tainic al Treimii - cu astfel de cuvinte cinstesc creștinii de astăzi pe Sfântul ierarh Leon.

Sfântul ierarh Leon al Cataniei s-a născut în Ravenna în sânul unei familii credincioase. Educația deosebită și dragostea de învățăturile Bisericii au fost dobândite de tânărul Leon încă din pruncie. În același timp viața sa duhovnicească era una plină de nevoințe.

Remarcat pentru calitățile sale, Leon a fost hirotonit preot în Ravenna și i-au fost date în administrare bunurile bisericii.

După trecerea la Domnul a episcopului Sabin al Cataniei, Sfântul Leon a fost ales și ridicat la demnitatea arhieriei. „Păstor prea adevărat al Ortodoxiei și al faptelor”, cum spun cântările slujbei sale, a fost un ierarh al milosteniei, un adevărat părinte al săracilor și al orfanilor.

A avut o evlavie deosebită față de Sfânta muceniță Lucia. În cinstea sfintei a și construit o biserică unde a fost și el înmormântat după trecerea la Domnul.

Iubitor de Dumnezeu și de aproapele, s-a învrednicit de darul facerii de minuni atât în timpul vieții, cât și după moarte.

Pentru multa sa dragoste de oameni Bunul Dumnezeu i-a dăruit harul vindecărilor. Multele minuni ale Domnului săvârșite pentru mijlocirile Sfântului Leon i-au adus încă din timpul vieții supranumele de taumaturgul sau vindecătorul.

După ce a adormit în Domnul, sfintele sale moaște au început să izvorască dumnezeiesc unt-delemn.

Sfântul Leon a rămas în amintirea creștinilor și printr-o altă vestită minune. Prin arătare dumnezeiască l-a vădit înșelător pe un vestit mag, numit Iliodor, care înșela oamenii cu pretinsele sale puteri.

Sfântul ierarh a adormit în Domnul cândva înaintea celui de-al șaptelea Sinod Ecumenic pentru că la Sinod participă Teodor, un succesor al său în scaunul episcopal.

Privind la exemplul său de evlavie, Ortodoxie și dedicație spre nevoile oamenilor, creștinii din toate timpurile pot urma cu ajutorul Domnului buna sa pildă.

„Întărește-ne limba Hristoase al nostru, și dă-ne cuvânt Cela ce ești dătător de cuvinte și dăruitor vieților noastre, ca să putem lăuda toată viața înțeleptului ierarh Leon, care a săvârșit pe pământ cu prea fierbinte dragoste, și a luat din cer noianul minunilor celor nenumărate și puterea dogmelor, cu care a luminat Biserica, căci Leon este ei întărire.”

Sursa:
https://www.trinitas.tv/sfantul-ierarh-leon-episcopul-cataniei-20-februarie/

Sinaxar - Sfântul Leon făcătorul de minuni, episcopul Cataniei - 20 februarie

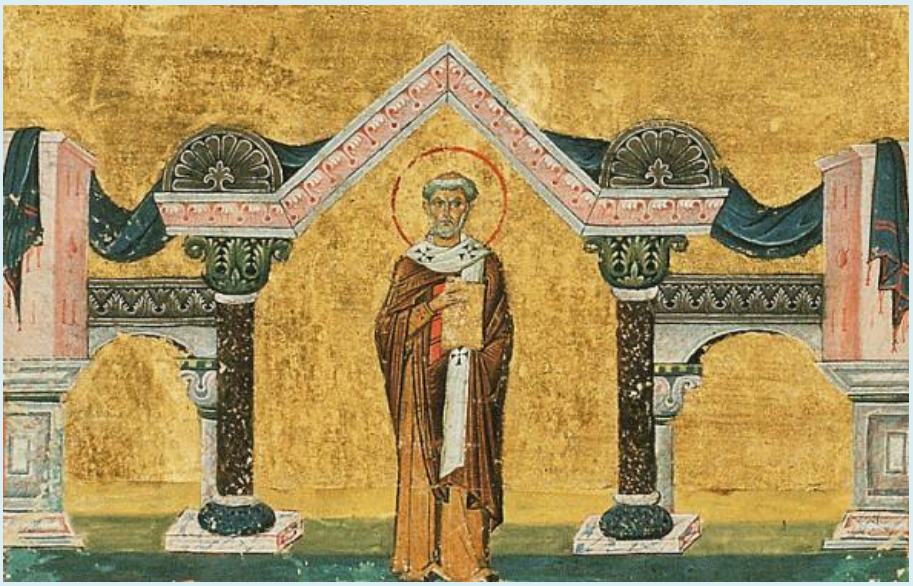

Sfântul al Cataniei - ilustraţie din Minologhionul împăratului Vasile al II-lea

Iar de vei întreba moaştele ale căruia sunt,
Cu adevărat, ale episcopului Cataniei, vom răspunde prin cuvânt.
Întru a douăzecea zi, pre Leon cel lăudat,
În pământul cel putrezitor l-au îngropat.

Sfântul Leon s-a născut la Ravena, în Italia din părinţi de bun neam şi drept credincioşi. După ce şi-a încheiat studiile, a fost hirotonit preot în oraşul natal, iar mai târziu, pentru viaţa sa curată, a fost hirotonit episcop în Sicilia, la Catania.

A fost sprijin orfanilor şi văduvelor, a învăţat şi a îndrumat turma lui cea de Dumnezeu încredinţată, şi a ridicat biserica Sfintei muceniţe Lucia.

S-a distins, în mod deosebit, prin luptele pe care le-a dus împotriva ereticilor, pe care i-a biruit şi i-a învins, nu doar cu cuvântul, dar şi prin scrierile sale.

Dumnezeu cel Sfânt l-a înzestrat cu darul facerii de minuni. Iar peste magul Iliódoros care cu înşelătoriile sale, pe mulţi i-a dus la rătăcire, după ce s-a rugat lui Dumnezeu, foc din cer a venit şi l-a ars, fiindcă se fălea în auzul tuturor, că poate să facă orice şi nici focul nu poate să-l atingă. Credincioşii, văzând minunea aceasta, s-au spăimântat.

Sfântul al Cataniei - frescă rusească, secolul XX

Această întâmplare a ajuns cunoscută şi la Curtea Imperială din Constantinopol. De aceea, sfântul a fost chemat de către împăratul Leon al IV-lea (775 - 780 d. H) şi Constantin al VI-lea în Constantinopol, unde a fost primit cu multă cinste.

Sfântul Leon a adormit în anul 785 d. H., iar cinstitele sale moaşte au fost îngropate în biserica Sfânta Lucia.

Notă: Sfântul Nicodim Aghioritul consemnează că Sfântul Leon a trăit în vremea împăratului Leon cel înţelept (886-912 d. H.)

Tropar, glasul al IV-lea, „Dreptar credinţei”: Îndreptător credinţei şi chip blândeţelor, învăţător înfrânării te-a arătat pe tine, turmei tale, adevărul lucrurilor. Pentru aceasta ai câştigat cu smerenia cele înalte, cu sărăcia cele bogate. Părinte ierarhe Leon, roagă pe Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Alt **tropar**, glasul I, „Locuitor pustiului”: Al preoţilor ocrotitor, şi învăţător al evlaviei, şi de minuni făcător te-ai arătat, ierarhe prea fericite. Cu puterea luminii cereşti a Sfântului Duh, obiceiurile le-ai îmbogăţit, bolile cele sufleteşti tămăduieşti, Leon, celor ce vin la tine cu credinţă. Slavă Celui ce te-a slăvit, slavă Celui ce te-a încununat, slavă Celui ce lucrează, prin tine, tuturor tămăduiri.

Condac, glasul al II-lea, ,,Pe cea întru rugăciuni”: Pe Leon, care din pruncie a fost dat Domnului şi a luat har, încă în scutece fiind, cu cântări toţi să-l încununăm, pe luminătorul şi păstorul Bisericii, căci îi este ei întărire.

Sedealna, glasul al III-lea, ,,A dumnezeieştii mărturisiri”: Mare soare ai răsărit lumii, cu strălucirea bunătăţilor tale şi cu lumina minunilor, povăţuind la lumină adunările credincioşilor, şi pierzând întunericul patimilor, Leon, cuvioase. Roagă pe Hristos Dumnezeu, să ne dăruiască nouă mare milă.

Icos: Întăreşte-mi limba, Hristoase al meu, şi-mi dă cuvânt, Cela ce eşti dătător de cuvinte şi Dătătorul vieţii noastre, ca să pot lăuda toată viaţa înţeleptului ierarh, care a săvârşit pe pământ, cu prea fierbinte dragoste, şi a luat din cer noianul minunilor celor nenumărate, şi puterea dogmelor, cu care a luminat Biserica, căci el este ei întărire.

Sursa:
https://www.pemptousia.ro/2014/02/sfantul-leon-facatorul-de-minuni-episcopul-cataniei-20-februarie/

Pr. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul ierarh Leon, episcopul Cataniei

Sfântul ierarh Leon (†787) era din cetatea Ravena, Italia şi trecând prin toate treptele preoţiei a fost hirotonit episcop al cetăţii Catania, care este în insula Sicilia, unde se află şi vulcanul Etna.

El strălucea înaintea tuturor, luminând sufletele date în grija sa, ajutând pe orfani şi pe văduve şi îngrijind pe cei nevoiaşi, încât s-a învrednicit şi de darul facerii de minuni. Numai cu rugăciunea a surpat la pământ un idol.

De asemenea, a ridicat şi o frumoasă biserică în cinstea Sfintei muceniţe Lucia, ocrotitoarea Siciliei.

Sfântul Leon, luând îndrăzneală ca un leu - după numele său - a intrat în foc cu vrăjitorul Eliodor, care strica sufletele oamenilor cu vrăjile lui, legându-l pe acesta cu epitrahilul. Focul l-a ars de tot pe vrăjitor, iar Sfântul Leon a ieşit nevătămat.

Ajungând vestea despre el până la Constantinopol, însuşi împăratul l-a chemat la dânsul, primindu-l cu cinste mare şi oferindu-i multe daruri, pe care sfântul le-a împărţit săracilor.

Sfântul ierarh Leon a păstorit mulţi ani, cu părintească dragoste, eparhia Cataniei, pe mulţi aducându-i la Hristos de pe cărările pierzaniei, ajutându-i, fără să-i întrebe de ce neam sunt, ori de cred în Hristos, făcându-se tuturor toate, după cuvântul apostolului.

Ajungând la adânci bătrâneţi, s-a mutat în pace la Domnul, iar moaştele lui au fost aşezate în Biserica Sfintei Lucia, zidită de el.

Diac. Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfântul ierarh Leon, episcopul Cataniei; Sfântul cuvios Visarion

Sfântul Leon, episcopul Cataniei

S-a născut în orașul Ravena, la 270 kilometri nord-est de Roma. A primit o educație creștină și, datorită faptului că provenea dintr-o familie bogată, a studiat la școlile cele mai înalte ale vremii sale.

Tânăr fiind, a intrat în monahism închinându-și viața lui Dumnezeu. A fost ales episcop al Cataniei (Sicilia) după trecerea la cele veșnice a episcopului Savin.

În timpul episcopatului său a ridicat o biserică închinată Sfintei Lucia și un locaș de cult în cinstea Sfinților 40 de mucenici.

În acea vreme, un vrăjitor pe nume Iliodor era prilej de sminteală pentru mulți creștini din oraș.

Rugându-se lui Dumnezeu, într-o zi după Sfânta Liturghie, sfântul l-a legat cu omoforul de gât și l-a dus într-un loc numit Ahilion, unde a poruncit poporului să facă un foc mare. După aceea au intrat amândoi în foc, sfântul ieșind nevătămat prin puterea lui Dumnezeu, iar vrăjitorul a ars.

Sfântul Leon a trecut la cele veșnice în jurul anului 780.

Tropar, glasul 4: Îndreptător credinţei şi chip blândeţelor, învăţător înfrânării te-a arătat pe tine, turmei tale, adevărul lucrurilor. Pentru aceasta ai dobândit cu smerenia cele înalte şi cu sărăcia cele bogate; Părinte ierarhe Leon, roagă pe Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Sfântul cuvios Visarion

Acest cuvios părinte al nostru Visarion s-a născut trupeşte în Egipt. După ce s-a făcut mai mare şi a fost învăţat Sfintele Scripturi, a strălucit întru inima lui lumina cea sfântă. Pentru aceasta din fragedă vârstă a iubit pe Dumnezeu foarte, neîntinând în nici un fel sfântul botez pe care-l primise în pruncie.

Astfel, suindu-se într-un loc pustiu, se nevoia ca fiind fără de trup; şi defăimând trupul ca ceva stricăcios, a supus tot răul binelui şi a avut ajutor pe Dumnezeu, pe care îl iubea. Păzind curat chipul lui Dumnezeu, cu toată puterea săvârşea aceleaşi lucruri ca şi proorocii cei mari, cei care au vorbit cu Dumnezeu aievea.

Astfel dacă Moise, temelia tuturor proorocilor, prin lemn a prefăcut apele cele amare în ape dulci, închipuind Crucea Domnului, ca să liniştească pe iudeii ce cârteau, acest fericit, mergând odată cu ucenicul său pe cale, neavând apă şi fiind arşi de sete, prin însemnarea Crucii în văzduh, a prefăcut apa mării, din sărată şi cu neputinţă de băut în apă dulce şi rece şi bună de băut; din care şi îndestulându-se împreună cu alţii mulţi, au mulţumit lui Dumnezeu.

Şi tot astfel după cum Iosua Navi, oarecând biruind pe Amalic a oprit soarele din drumul său, până ce a înfrânt pe duşmani, şi acest fericit, aflându-se odată într-un loc oarecare şi spre folosul multora vorbind şi fiind vremea spre seară, cerând de la Dumnezeu, a oprit soarele până ce a săvârşit învăţătura.

A coborât apoi apă din cer, ca şi Ilie, de mai multe ori, când unii au cerut de la el aceasta. Proorocul Elisei, oarecând, cu cojocul lui Ilie a trecut Iordanul, fără să se ude; iar fericitul acesta în loc de Iordan a trecut Nilul, folosindu-se în loc de cojoc de semnul crucii.

Asemenea şi alte semne făcând cu puterea Crucii, şi până la adânci bătrâneţi slujind lui Dumnezeu, s-a mutat către veşnicele locaşuri.

Proloagele din 20 februarie

Luna februarie în 20 zile: Pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Leon, episcopul Cataniei, făcătorul de minuni

Acest sfânt se trăgea, cu neamul, din Ravena (Italia), din părinți cu bunăstare și credincioși și a trăit pe vremea împărăției lui Constantin, nepotul lui Iraclie (641-668). Și era prețuit de toți, pentru curăția vieții sale, pentru nevoința și grija de sufletele ce le avea în păstorirea sa, pentru duhovnicească lui înțelepciune și pentru multele faceri de bine, pe care, fără preget, le împărțea în jurul său.

Drept aceea, trecând după lege prin toate sfinţitele trepte, cu dumnezeiască alegere, a fost hirotonit episcop al cetății Catania, care este în insula Sicilia, unde se află și vulcanul Etna, din care până astăzi, se pogoară și curge foc.

Deci, Sfântul Leon, strălucea înaintea tuturor, luminând sufletele date în grija sa, ajutând pe orfani și pe văduve și îngrijind de toți cei săraci și nevoiași, încât și de darul facerii de minuni s-a învrednicit. Că numai cu rugăciunea a surpat la pământ un idol.

Asemenea, a ridicat o mare și frumoasă biserică în cinstea bunei, biruitoarei mucenițe Lucia, apărătoarea Siciliei.

Apoi, luând îndrăzneală ca un leu - după numele său - a intrat în foc cu vrăjitorul Eliodor, care strica sufletele oamenilor, cu vrăjile lui, legându-l numai cu epitrahilul său, iar focul, arzând de tot pe vrăjitor, pe Sfântul Leon, dimpotrivă l-a păzit neatins.

Și ajungând vestea despre el până la Constantinopol, împăratul i-a trimis o scrisoare, rugându-l să se ostenească a veni până la dânsul. Și, ducându-se, l-a primit împăratul cu multă cinste, cuprinzându-i picioarele și cerând binecuvântare și rugăciune de la sfântul. Și s-a întors de acolo, încărcat de multe daruri de la împărat.

Și, venind la scaunul său, sfântul a împărțit săracilor toate cele primite, nepăstrând nimic pentru el.

Și a păstorit mulți ani, cu părintească dragoste, Mitropolia Cataniei, pe mulți aducându-i de pe căile pierzaniei, pe mulți ajutându-i, fără să-i întrebe, de ce neam sunt ori de cred în Hristos, făcându-se, tuturor, toate, după cuvântul apostolului.

Și, ajungând la adânci bătrânețe, s-a mutat la Domnul, iar moaștele lui au fost așezate în biserica Sfintei Lucia, de dânsul zidită, unde el face minuni și după moarte.

Întru această zi, cuvânt din Limonar, despre războiul dracilor, împotriva călugărilor.

Ava Marcel, monahul, spunea fraților, ca și când era vorba de un alt stareț ce locuia în Schit - dar el însuși era acela, că s-a sculat într-o noapte, ca să-și facă slujba și a auzit un glas de trâmbiță, ca la un război. Deci, s-a tulburat starețul și se gândea în sine, de unde este aici glasul trâmbițelor de război ?

Iar când se gândea el așa, îndată a venit aproape diavolul, zicându-i: "Așa, cu adevărat, război este, iar de nu voiești să ai război asupră-ți, mergi de dormi și nu vei fi în război. Că noi nu ne luptăm cu cei leneși, ci, cu pustnicii și cu cei ce priveghează întru rugăciuni ne luptăm și asupra acelora tăbărâm și ne războim".

Întru această zi, cuvânt al Sfântului Antioh, despre curățirea păcatelor.

Se cade curățitorului, adică preotului, mai întâi, pentru sine a ruga pe Dumnezeu și, după aceea, pentru oameni, după porunca Domnului, care zice: "Să curățești, mai întâi, partea cea dinlăuntru a paharului și a blidului, și, mai pe urmă, cea dinafară."

Cum va putea cineva să facă rugăciune pentru popor, de nu va face, mai întâi, pentru sine ? Că a zis Moise lui Aaron, fratele său: "Să aduci Jertfă și să te rogi pentru tine, mai întâi, și pentru casa ta, apoi să aduci daruri pentru oamenii tăi și să te rogi pentru dânșii."

Asemenea și preotul, după ce se va curăți, singur pe sine, atunci, și pentru popor, primită îi va fi rugăciunea lui.

Încă și Ezechil, pentru preoți, zice: "Vin să nu bea preoții, mai înainte de a intra în altar, încă și după ieșire."

Și apostolul zice: "Arhiereul, mai întâi, pentru ale sale păcate aduce jertfă, iar, mai pe urmă, pentru ale poporului, pentru că legea pune arhierei din oameni cu neputințe". Și iarăși: "Orice arhiereu se rânduiește dintre oameni, la slujba cea către Dumnezeu, ca să aducă daruri și jertfe pentru păcate și care poate să pătimească împreună cu cei ce nu știu și cu cei ce se rătăcesc, de vreme ce el însuși este cuprins de neputințe. Și, pentru aceasta, dator este, precum pentru popor, așa și pentru sine, să aducă jertfă pentru păcate".

Căci, se cade, celui ce cheamă pe Dumnezeu spre aducerea darurilor pentru popor, mai întâi, să-și curețe sufletul și trupul său, de toată prihana, și, așa, va putea să aducă rugăciune către Dumnezeu și pentru alții și să se asemene marelui arhiereu Zaharia, tatăl Mergătorului-înainte. Căci era drept, umblând în toate poruncile Domnului, fără prihană.

Deci, atunci când slujea el, a intrat să cădească în templu, iar mulțimea poporului aștepta rugăciunea lui și de la Dumnezeu milă, i s-a arătat lui îngerul Domnului, stând de-a dreapta altarului cădirii, și i-a zis: "Nu te teme, Zaharia, că s-a auzit rugăciunea ta și femeia ta, Elisabeta, va naște ție fiu și vei chema numele lui Ioan, și acesta va fi mare înaintea lui Dumnezeu", a căruia este slava, în veci!

Întru această zi, cuvânt al Sfântului Efrem, despre smerita cugetare.

Semnele și cunoașterea celui ce are smerenia cea adevărată sunt acestea: a se socoti pe sine că este mai păcătos decât toți păcătoșii și că nici un bine nu a făcut înaintea lui Dumnezeu. A se prihăni pe sine în toată vremea și în tot locul și în toată lucrarea. A nu năpăstui pe nimeni, nici a socoti că este cineva pe pământ mai pângărit decât dânsul, sau mai păcătos, sau mai leneș. Pe toți de-a pururea a-i lăuda și a-i slăvi. A nu judeca sau a defăima sau a grăi de rău pe cineva, vreodată. A tăcea de-a pururea și a nu grăi ceva, fără de poruncă sau fără de mare trebuință.

Iar, când va fi întrebat și va răspunde, aceasta să o facă cu mare alinare și cu liniște și rar, ca și cum silit ar fi, sfiindu-se, să grăiască. A nu-și face închipuire de sine în vreo privință, a nu se supăra cu nimeni, ori pentru credință, ori pentru altceva; ci, dacă zice de bine, să zici și tu așa, iar de zice de rău, să zici: "Tu știi".

A avea supunere și a urî voia sa, ca pe o pierzătoare de suflet. A nu căuta la nimeni de sus. A avea înaintea ochilor săi moartea. A nu cuvânta în deșert sau a grăi deșertăciuni sau a minți vreodată. A nu grăi împotriva celui mai mare. A suferi ocările, defăimările, pagubele, cu bucurie. A urî odihna și a iubi osteneala. A nu întârâta pe cineva sau a răni știința cuiva.

Acestea sunt semnele și cunoașterile smereniei celei adevărate. Și fericit este acela ce le are pe ele, că acela s-a făcut casă și biserică a lui Dumnezeu și Dumnezeu S-a sălășluit întru dânsul și Împărăției Cerurilor moștenitor s-a făcut. Amin.

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida din 20 februarie

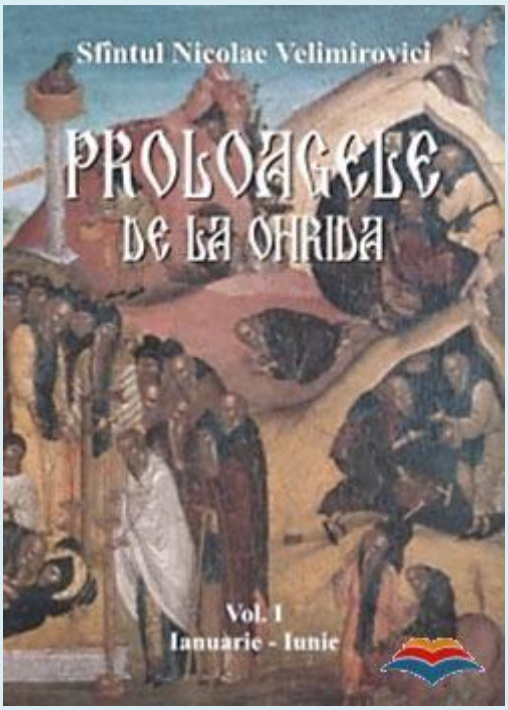

Pomenirea Sfântului Leon, episcopul Cataniei

La poalele muntelui vulcanic Etna, ce se află în oraşul Catania, a trăit Sfântul Leon, păstor bun şi milostiv învăţător al poporului. El se îngrijea pururea de bolnavi şi de săraci. Râvna lui pentru credinţă era la fel de mare ca milosteniile lui către năpăstuiţii vieţii.

Dar în Catania şi-a făcut la un moment dat apariţia vrăjitorul Heliodor, care a început să înşele poporul cu închipuiri, ducând la pierzanie mai ales mult tineret.

Odată acest Heliodor a intrat în biserică la ceasul săvârşirii Sfintei Liturghii şi a început să lucreze vrăjitorii obscene. Sfântul Leon s-a apropiat de el, 1-a legat cu unul din capetele omoforului său şi 1-a dus la piaţa oraşului. Acolo a poruncit să se facă un foc mare şi când vâlvătaia a fost sus, el a intrat în ea şi 1-a tras şi pe Heliodor după dânsul. Heliodor a fost ars cu desăvârşire, pe când sfântul a ieşit din foc nevătămat.

Toţi cei care fuseseră mai înainte înşelaţi şi vrăjiţi de Heliodor şi care îl aveau ca pe un dumnezeu, au fost ruşinaţi.

Milostivul şi zelosul Leon a ajuns cunoscut în toată ţara ca făcător de minuni, care prin darul lui îi ajută pe oameni şi îi scoate din nenorociri.

Când Sfântul Leon şi-a săvârşit alergarea cea pământească, el s-a strămutat la locaşurile cele cereşti, iar din sfintele lui moaşte a început să curgă mir bine înmiresmat. El s-a săvârşit în veacul al optulea.

Pomenirea Sfântului sfinţit mucenic Sadoc

Acest Sadoc a fost episcop în Persia, după Sfântul Simeon. Odată Sfântul Simeon i s-a înfăţişat în vis şi i-a spus: "Ieri, eu - astăzi, tu." Sadoc a înţeles astfel că Sfântul Simeon îi proroceşte felul sfârşitului său şi aşa 1-a şi adus la cunoştinţa poporului: Anul trecut, Sfântul Simeon a luat mucenicia pentru Hristos, iar anul acesta, şi eu, Sadoc, o voi lua. Cu adevărat, în acel an, împăratul Sapor 1-a arestat, împreună cu mulţi alţi sfinţiţi părinţi şi mulţi oameni din popor, pe care i-a târât pe toţi în faţa judecăţii.

Sapor mai întâi le-a poruncit să se închine la foc şi la soare ca la nişte idoli.

Sadoc i-a spus: „Noi toţi suntem gata cu râvnă să murim pentru Dumnezeu şi deci nu ne putem închina focului şi soarelui." Ei au fost pentru aceasta schingiuiţi şi osândiţi la moartea prin tăierea capului, înaintea uciderii lui, Sfântul Sadoc s-a înălţat în rugăciune către Dumnezeu şi a zis: „Spală-ne, Doamne, păcatele noastre, în acest sânge al nostru!"

Sadoc împreună cu sfinţitul şi credinciosul său cler şi-au dat cu slavă trupurile lor morţii, iar sufletele lui Dumnezeu cel Veşnic. Ei s-au săvârşit pe la anii 342 sau 344 d. Hr.

Cântare de laudă la Sfântul Sadoc

Ce este soarele?
- un ochi care nu vede.
Ce este focul?
- un rob lipsit de raţiune,
împăratul Sapor lui Sadoc îi porunceşte:
Soarelui şi focului să te închini,
Acestor dumnezei care conduc lumea,
După cum înţeleptul Zoroastru
Ne învaţă pe noi.

Sadoc împăratului cu blândeţe-i răspunde:
O împărate: pace, sănătate şi bucurie ţie!
Dar cum se va putea închina vreodată Cel înţelegător,
celor ce înţelegere nu au?
Şi cum vor putea lucrurile
Să slăvească cele ce materie nu au?
Frumos lucru al lui Dumnezeu este soarele,
Iar flacăra, mult slujitoare omului este;
Dar putea-vor vreodată ele
Pe Creator să-L înlocuiască?
Putea-vor morţii vreodată
Să facă lucrurile celor vii?
Este portretul mai mult
Decât pictorul care l-a făcut?
Sau plugul mai de preţ, decât plugarul?

În Ceruri, împărate, e doar un singur Dumnezeu,
Atotputernic, Atotcunoscător, Frumos şi Bun,
Al celor văzute şi nevăzute Făcător,
Al tuturor Plănuitor,
Al tuturor celor bune daruri Dăruitor,
Prea puternic este El şi iubitor de oameni,
Pe El, Unul-Născut Fiu al Său lumii L-a descoperit,
Din persieneştile înşelări El
Pe noi ne-a mântuit,

Mai de preţ decât întreaga lume
El pe noi oamenii ne-a învăţat că suntem,
Către El Făcătorul nostru ne-a învăţat El
Să ne întoarcem faţa,
Către cer să ne întoarcem cu toată fiinţa noastră,
Acolo unde se află patria noastră cerească,
A îngerilor şi a oamenilor;
Patria -A grăit Sadoc
- iar Sapor i-a tăiat capul.

Cugetare

Apa este o materie mai fină decât pământul, iar focul o materie mai fină decât apa; aerul o materie mai fină decât focul, iar electricitatea o materie mai fină decât

aerul. Cu toate acestea, aerul este o materie grosieră prin comparaţie cu lumea spirituală şi la fel este şi electricitatea.

Electricitatea este într-adevăr o materie foarte fină, dar vocea umană este încă şi mai fină decât ea; gândul este mai fin decât vocea şi duhul mai fin decât gândul. Aerul este o materie fină, capabilă să transmită vocea la mare distanţă. Electricitatea este o materie foarte fină care transmite lumină la mari distanţe. Totuşi, mult mai rapid se propagă fiecare faptă, cuvânt sau gând al nostru la toate capetele lumii spirituale.

O cât de înfricoşat este să comitem păcatul şi să grăim cuvinte păcătoase şi să gândim gânduri nebuneşti! La ce înfricoşătoare distanţe se propagă toate acestea care sunt aruncate pe valurile mării celei duhovniceşti! Dar să nu credem că putem sonda noi vreodată lumea cea ascunsă a duhului. Destul ne este să ne măsurăm şi să cunoaştem cum toate faptele, cuvintele şi gândurile noastre sunt purtate cu necesitate şi îşi pun pecetea în toate cele patru zări: a lui Dumnezeu şi lumii nevăzute, a zidirii, a oamenilor şi a propriului suflet. Cu cât ne vom exersa mai mult în această cunoaştere, cu atât vom atinge un nivel mai înalt de vigilenţă mântuitoare.

Încă o cugetare

Partea cea mai importantă a unei păşuni este iarba; a unui ogor, grâul; iar a unei grădini, legumele care cresc în ea. Nimeni nu se va lăuda cu gardul păşunii mai mult decât cu calitatea ierbii care creşte în ea. Nici mai mult cu şopronul ridicat la marginea ogorului, mai mult decât cu grâul care creşte pe el. Şi nici mai mult cu şanţurile de irigare ale grădinii, decât cu legumele care se fac în ea.

Aşadar, de ce oare se laudă unii oameni cu ţările lor, adică cu calitatea şoselelor din ţara lor, cu buna administraţie a graniţelor lor şi a oraşelor şi satelor lor, adică în general cu ceea ce - prin comparaţie cu însăşi recolta, adică omul - nu e mai important decât gardul păşunii, şopronul ogorului, sau şănţuleţele de irigare a grădinii?

Nu oamenii unei ţări există de dragul acelei ţări, ci ţara trebuie să existe de dragul oamenilor din ea. Hristos nu a venit să mântuiască diviziuni administrative, ci a venit să mântuiască oameni. O ţară are valoarea pe care o au oamenii ei. Căci ce folos au oamenii cei răi de la ţara lor cea mare? Doar mulţimea spinilor din întinsele ogoare.

Luare aminte

Să luăm aminte la Stăpânul Hristos care a stat de vorbă cu Nicodim (Ioan, cap. 3):

- *La cum Nicodim, chiar dacă era învăţător în Israil, nu înţelegea deplin adevărurile duhovniceşti;*
- *La cum intenţionat Mântuitorul îşi începe convorbirea cu el pornind de la problema naşterii duhovniceşti - o problemă cu totul de neînţeles pentru mintea lui Nicodim - ca astfel să-1 aducă pe Nicodim la smerenie şi apoi să-1 cultive mai departe ca pe un ogor bun, desţelenit;*
- *Cum la început Nicodim s-a apropiat de Mântuitorul cu timiditate şi şovăială (aşa cum şi astăzi mulţi cărturari fac), iar mai apoi cu mai multă îndrăzneală.*

Încă o luare aminte

Să luăm aminte la Mântuitorul Hristos care în nopţile întunecoase Se roagă singur în munţi, pentru mântuirea mea, pentru mântuirea ta şi pentru mântuirea tuturor oamenilor:

- *La cum îşi ridică mâinile către cer; la cum Se apleacă la pământ; la cum îngenunchează la rugăciune nopţi la rând: pentru mântuirea mea şi a ta şi a tuturor oamenilor;*
- *La cum, rugându-Se stăruitor, sudoarea Lui s-a prefăcut în sânge, pentru mântuirea mea şi a ta şi a tuturor oamenilor;*
- *La cum nu S-a cruţat pe Sine, ci a privegheat îndelung, în rugăciune şi chinurile suferinţei, nedând trupului Său somn sau odihnă - pentru mântuirea mea şi a ta şi a tuturor oamenilor.*

Predică despre judecată şi osândă

Cel ce crede în El nu este judecat, iar cel ce nu crede a şi fost judecat (Ioan 3: 18).

Cel care crede în Hristos Domnul nu este judecat, căci el se judecă singur pe sine şi îşi conduce paşii după lumina care este înaintea lui. Asemenea omului care umblă în întuneric mult şi se călăuzeşte numai după luminarea pe care o ţine în mână - aşa este acela care crede în Hristos, adică, care umblă după El precum umblă omul după lumina ce-1 călăuzeşte prin întunericul vieţii.

Cel care nu crede *a şi fost judecat.* Adică, cel care nu are călăuză pe calea cea necunoscută încă de la primul pas pe care îl face s-a şi rătăcit, a şi pierdut drumul.

Cel care nu crede în Hristos se condamnă pe sine la ignoranţă, la neputinţă, la mânie, la mersul slăbănog de-a lungul unui drum întortocheat şi fără capăt, la viciu, la disperare şi poate chiar la sinucidere. El merge ca un osândit la chinul cel veşnic în ambele lumi: şi în această lume a simţurilor trupeşti înşelătoare şi în lumea cealaltă, spirituală. O cât de întunecată este cărarea fiilor şi fiicelor necredinţei şi cât de adânc este hăul dintre oricare doi paşi ai lor!

O, Stăpâne Atotmilostive, cu adevărat nu avem pe nimeni în care să credem afară de Tine, căci doar Tu ne mântuieşti pe noi din noaptea păcatului şi a morţii, Şi numai Ţie se cuvine toată slava şi mulţumita în veci. Amin.

Încă o predică despre piatra cea înfricoşată

Oricine va cădea pe această piatră va fi sfărâmat, iar pe cine va cădea ea îl va zdrobi (Luca 20: 18).

Mântuitorul şi Stăpânul Hristos este piatra cea din capul unghiului. Iuda a căzut pe această piatră şi s-a sfărâmat. Irod a căzut pe această piatră şi s-a sfărâmat. Iulian Apostatul a căzut pe această piatră şi s-a sfărâmat. Arie a căzut pe această piatră şi s-a sfărâmat. Cei care L-au negat pe Hristos şi şi-au bătut joc de El, cu toţii au căzut pe această piatră şi s-au sfărâmat ca vasele olarului.

Această piatră a căzut peste Sodoma şi Gomora, iar Sodoma şi Gomora au pierit cu desăvârşire. Această piatră a căzut peste Egipt, iar Egiptul s-a zdrobit cu totul. Ea a căzut peste Ierusalim şi Ierusalimul s-a zdrobit. A căzut peste poporul evreu şi poporul evreu a fost împrăştiat în bucăţi. Această piatră a căzut pe multe neamuri de oameni păcătoşi şi peste imperii şi acele neamuri păcătoase şi acele imperii s-au zdrobit şi s-au împrăştiat ca praful şi ca cenuşa.

Dumnezeu i-a iertat pe păcătoşi de şaptezeci de ori câte şapte, dar dacă păcătoşii tot păcătoşi voiesc să rămână, oare îi va mântui Dumnezeu în ciuda voinţei lor?! Nu, nu o va face, căci nu acesta este principiul mântuirii oamenilor. Principiul mântuirii oamenilor este ca oamenii de bună voia şi cu toată voia lor să fie de acord ca Dumnezeu să-i mântuiască. Dar dacă oamenii de şaptezeci de ori câte şapte şi chiar mai mult nu doresc deloc să se mântuiască, atunci Dumnezeu nu-i mântuieşte. Atunci oamenii se sfarmă, căzând pe piatra pe care o tot ocolesc şi se

zdrobesc de piatra pe care, neputând-o ocoli, o tot ridică ca să o arunce departe de la ei.

Ce om va putea spune că Dumnezeu este nemilostiv, când 1-a mântuit pe tâlharul răstignit pe cruce, cel care s-a pocăit? Şi cine va putea spune că El este nedrept, când 1-a lăsat pieirii pe tâlharul celălalt, care nu numai că nu s-a pocăit, dar chiar şi în ceasul morţii şi-a bătut joc de dumnezeirea Lui?

O, Atotputernice Doamne, mântuieşte-ne pe noi! Căci a Ta este slava şi mulţumita în veci. Amin.

Icoane

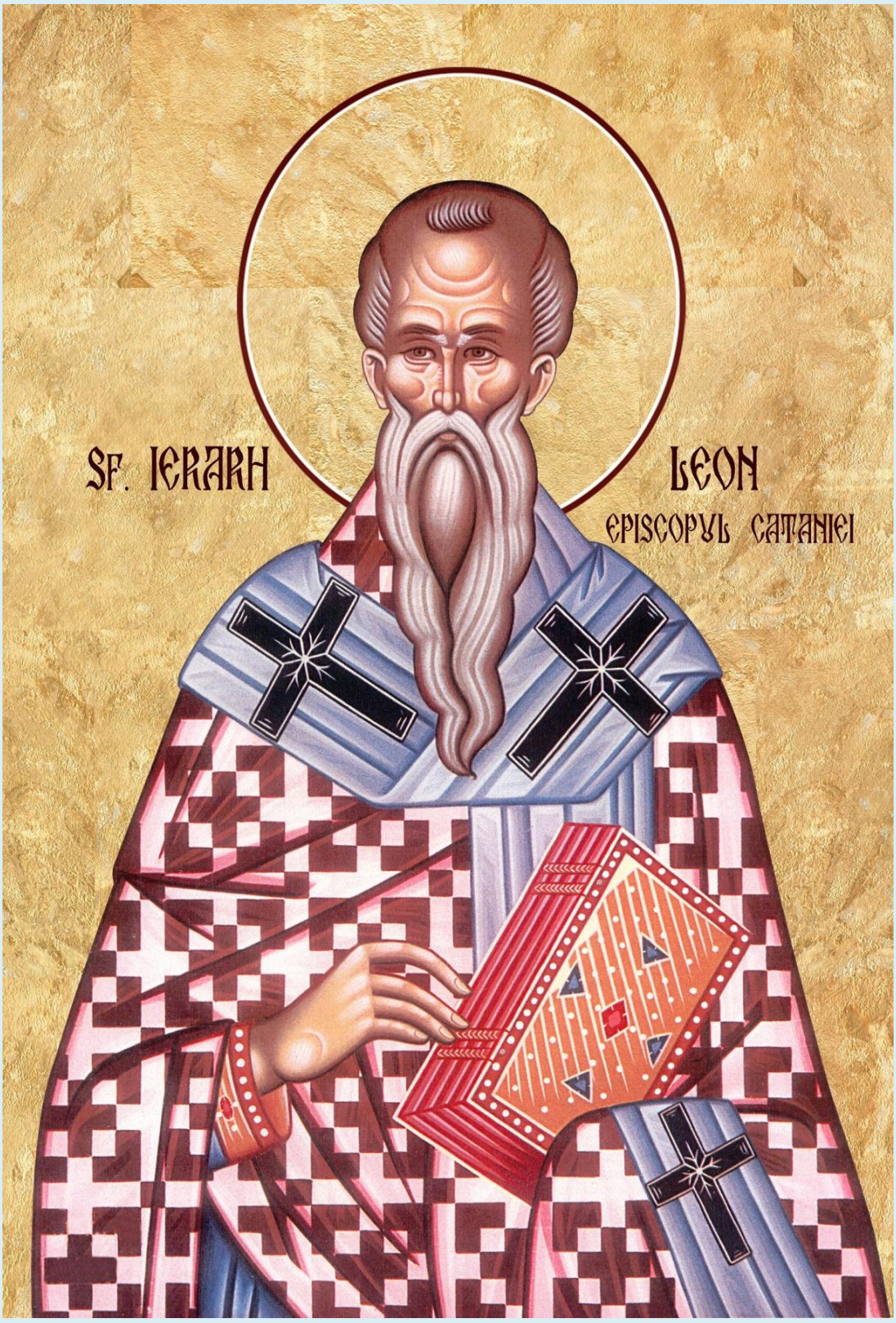

20 februarie

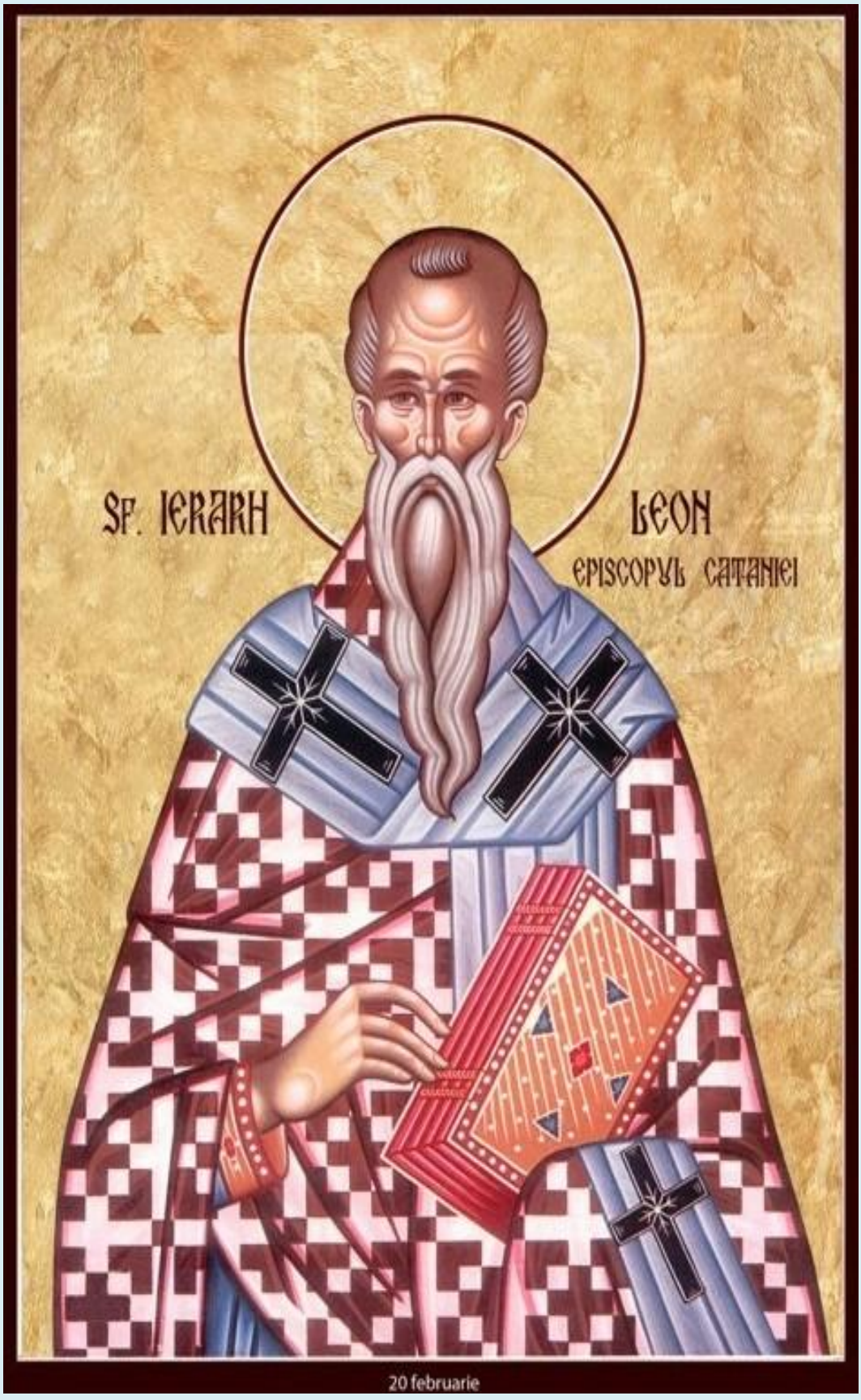
SF. IERARH
LEON
EPISCOPUL CATANIEI
20 februarie

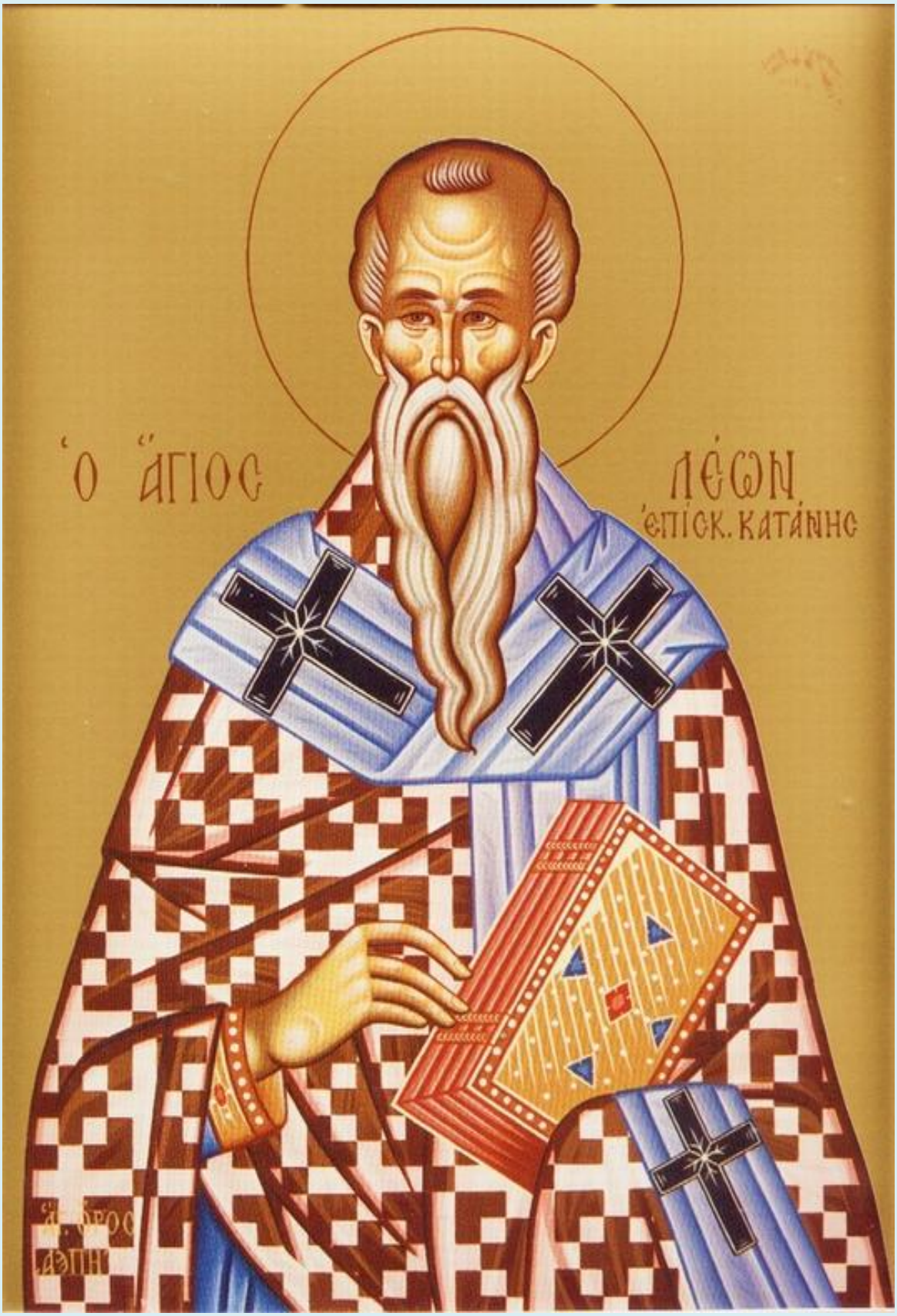
Ὁ Ἅγιος
Λέων
ἐπίσκ. Κατάνης

Ὁ ἅγιος
Λέων
ἐπίσκ. Κατάνης

TIF Watermark Image - Unregistered version - This line is removed when registered

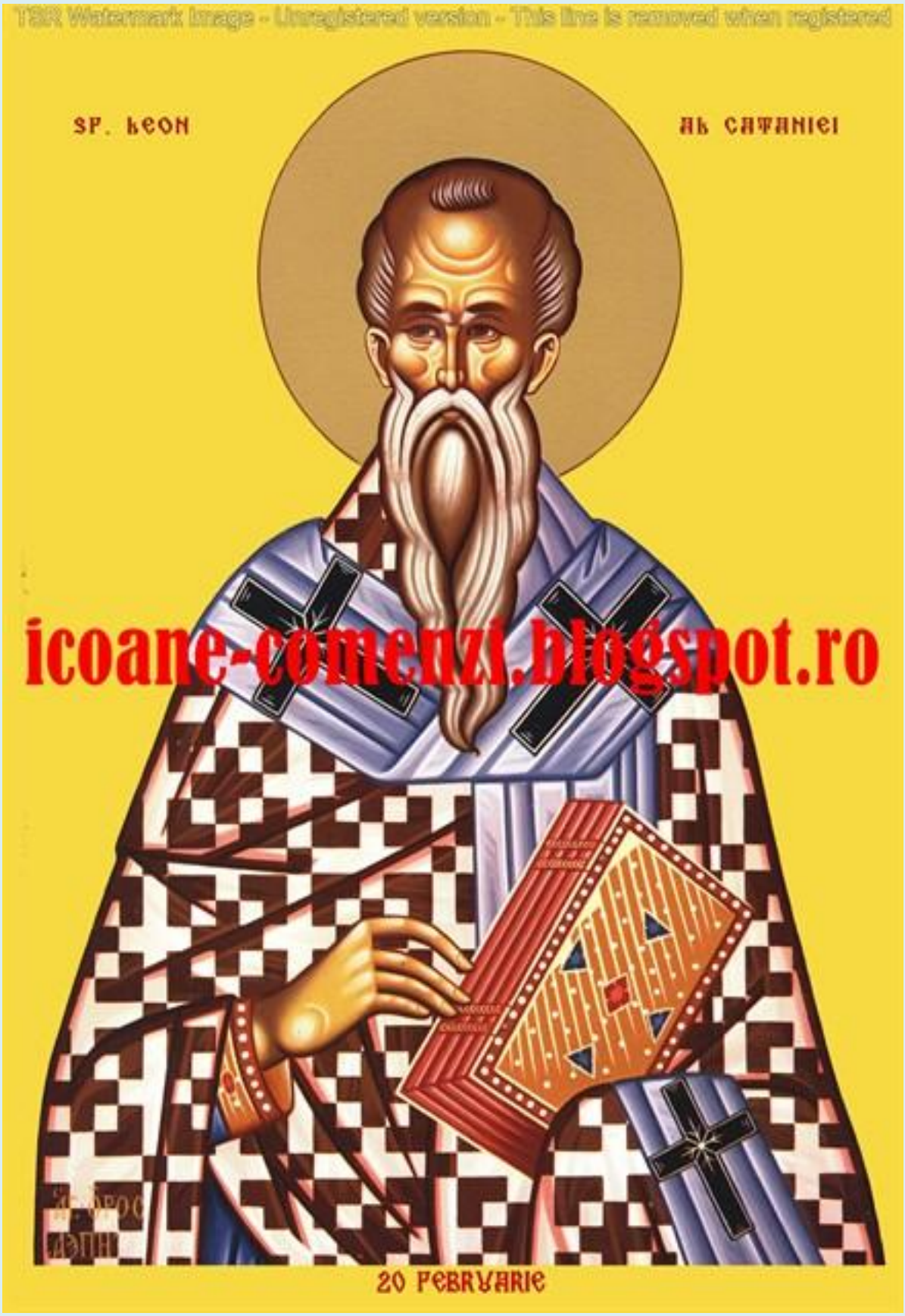

icoane-comenzi.blogspot.ro

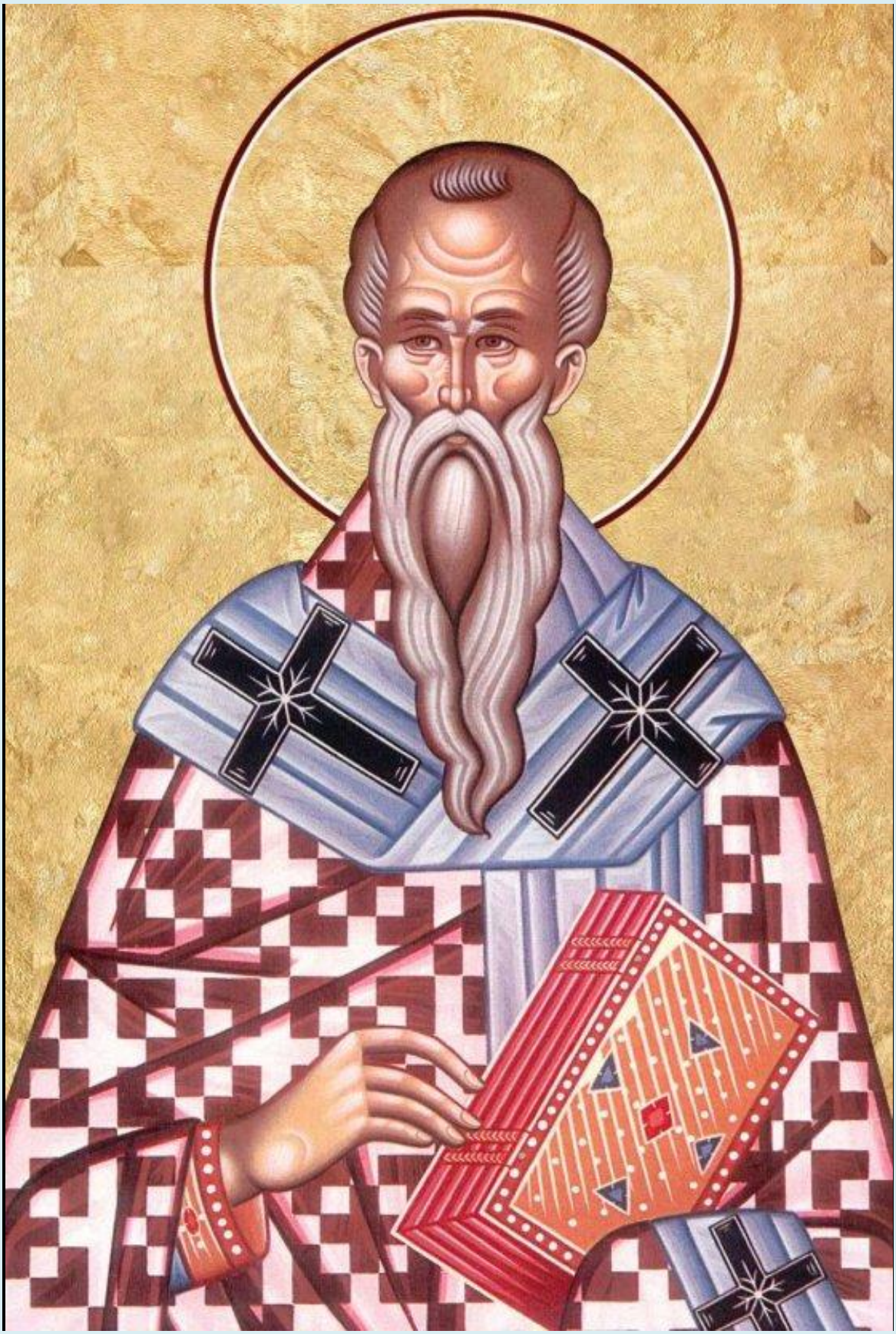

SF. IERARH
LEON
EPISCOPUL CATANIEI

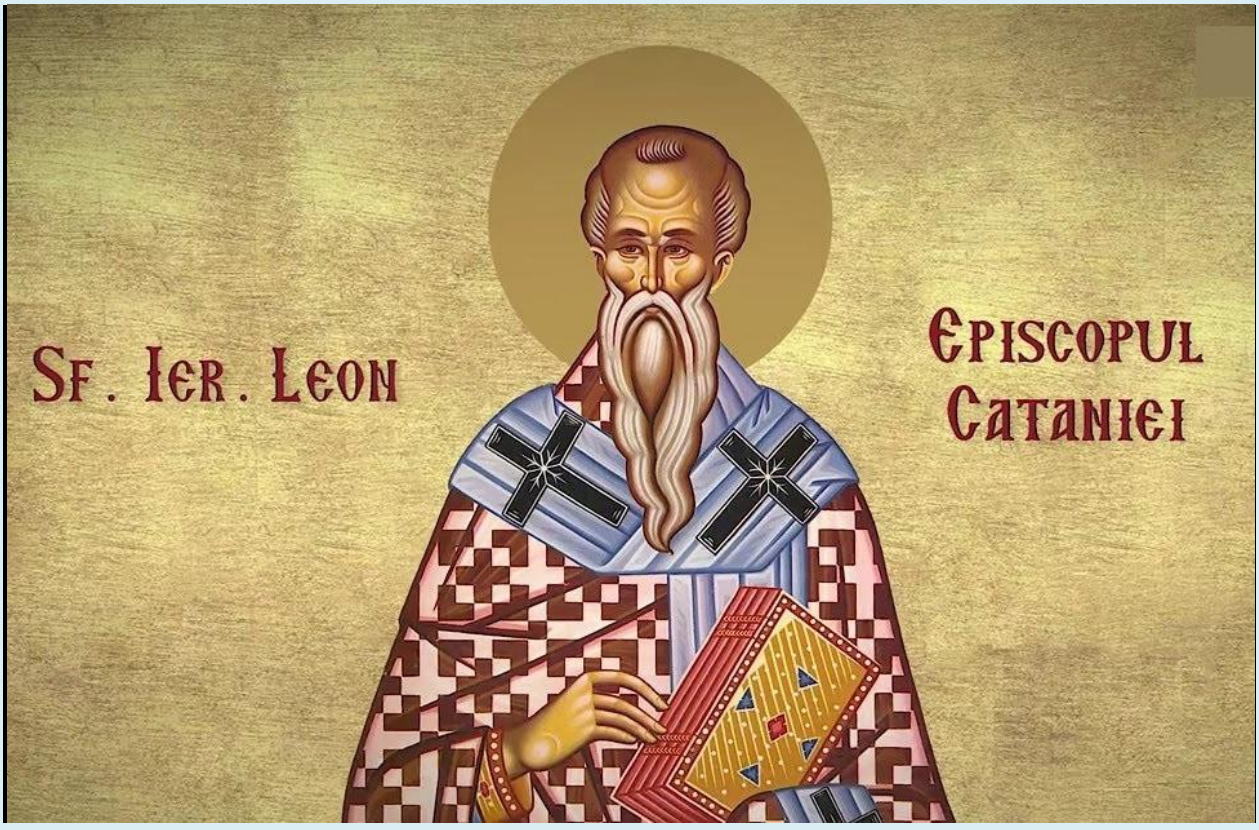
SF. IER. LEON
EPISCOPUL
CATANIEI

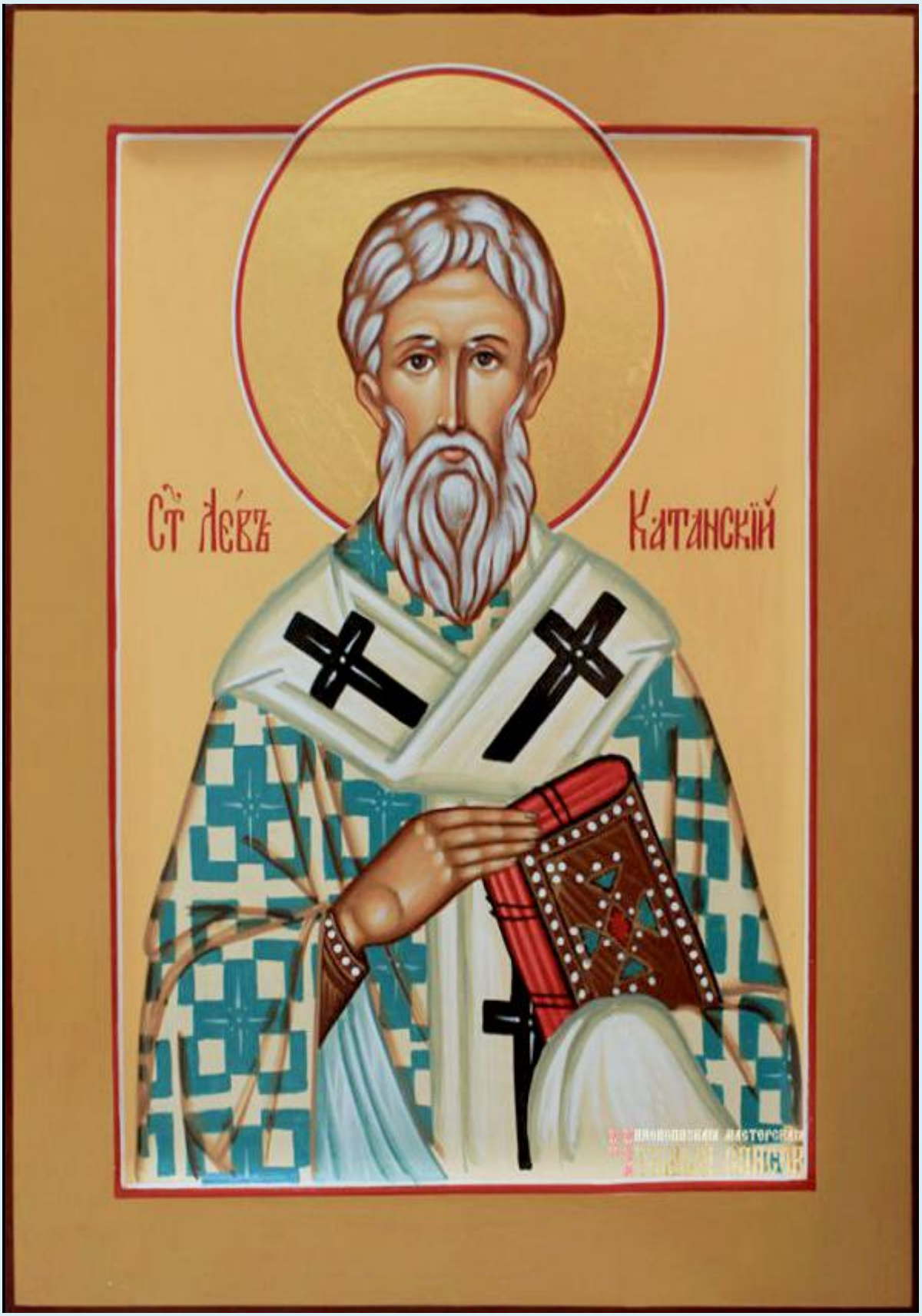
Ст Левъ
Катанскій

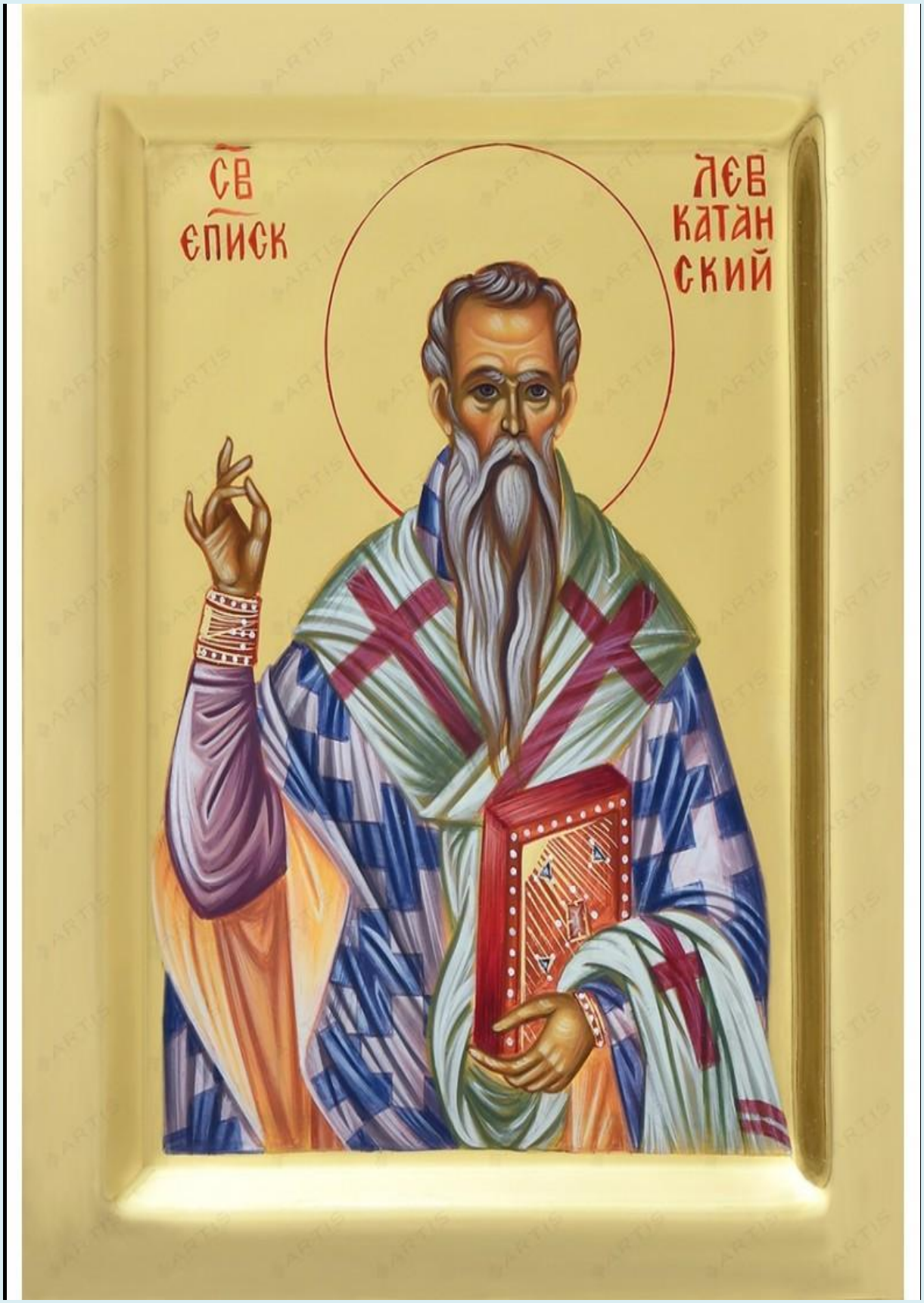
СВ
ЄПИСК
ЛЄВ
КАТАН
СКИЙ

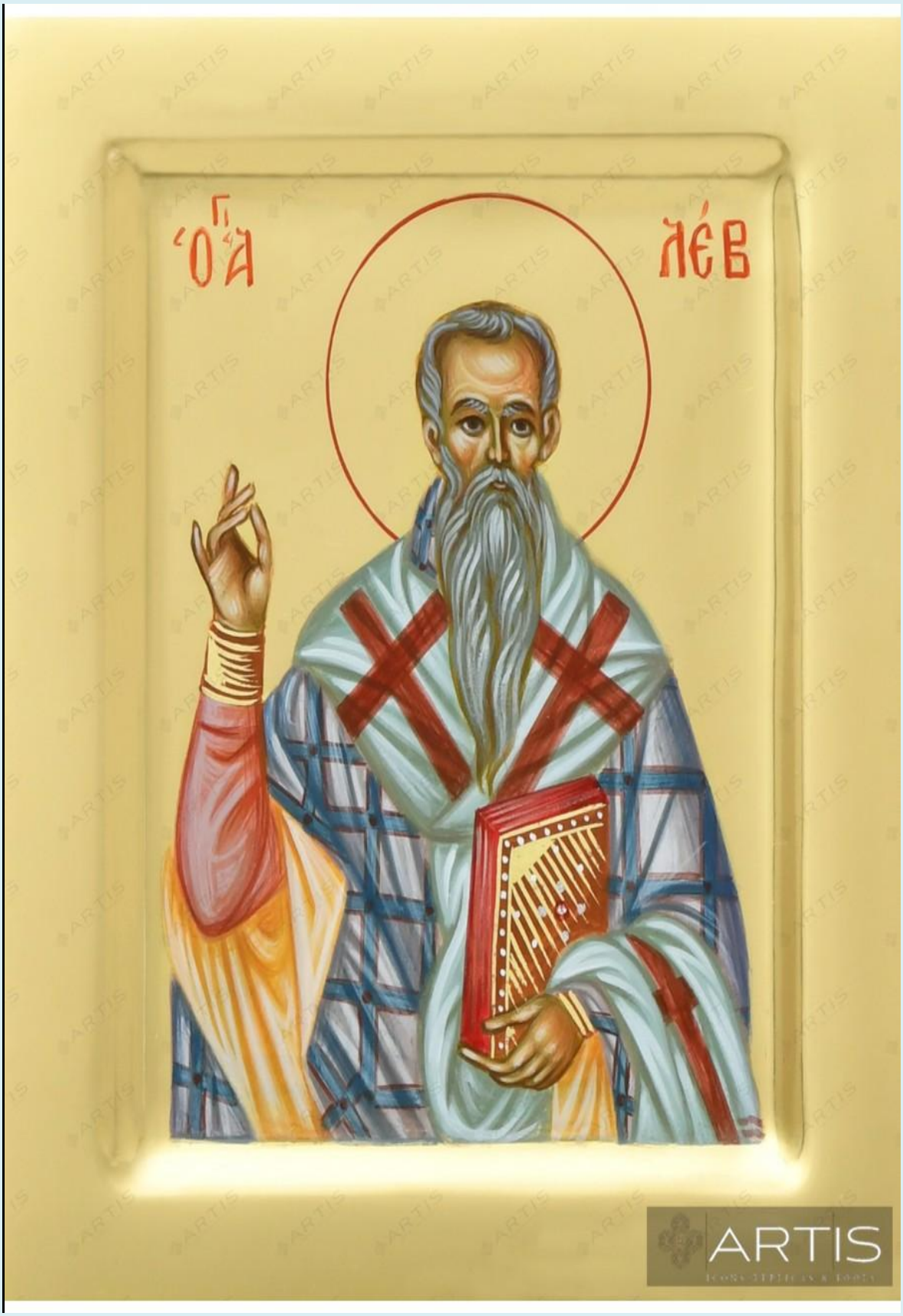
ARTIS

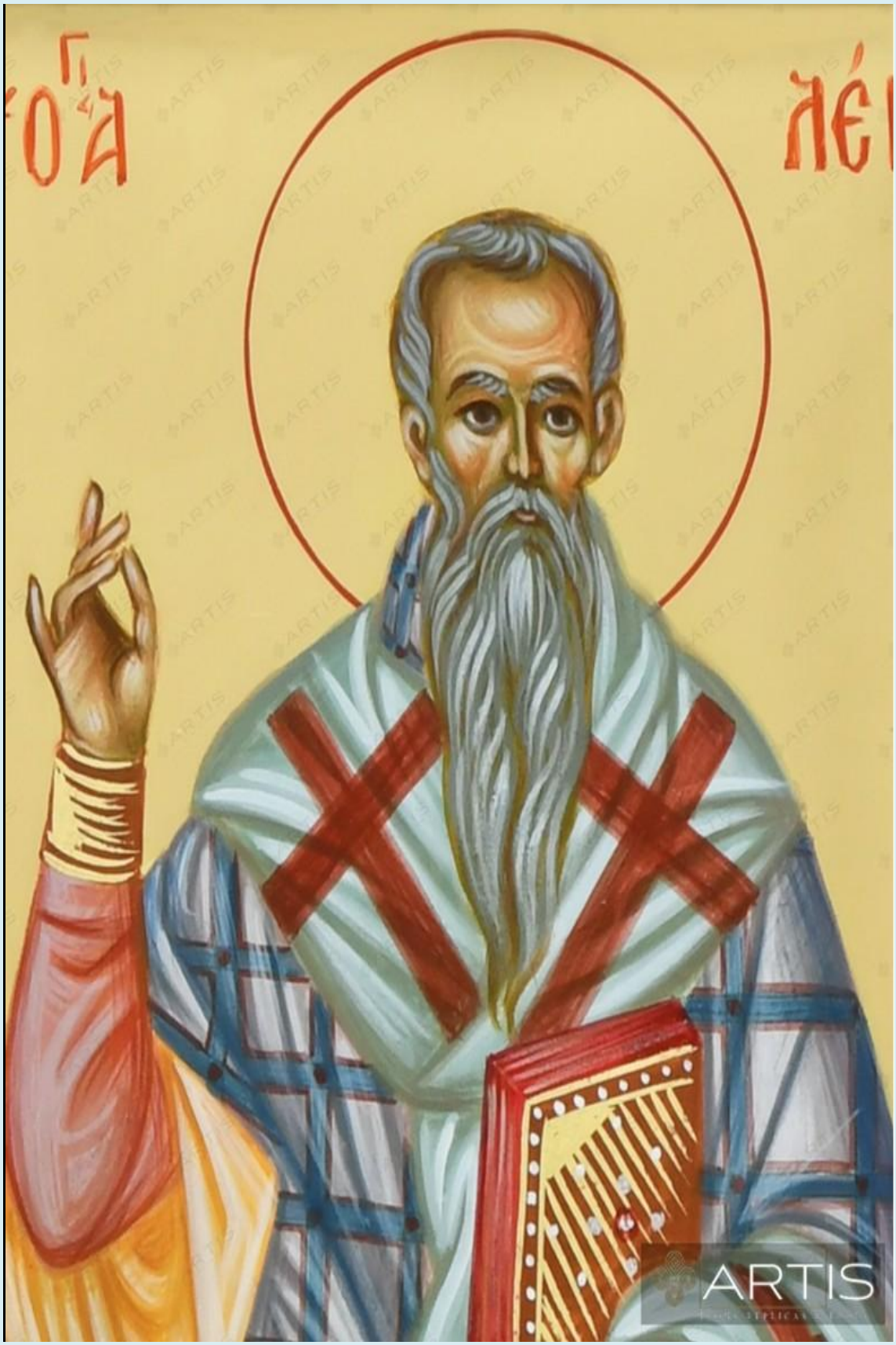
ARTIS

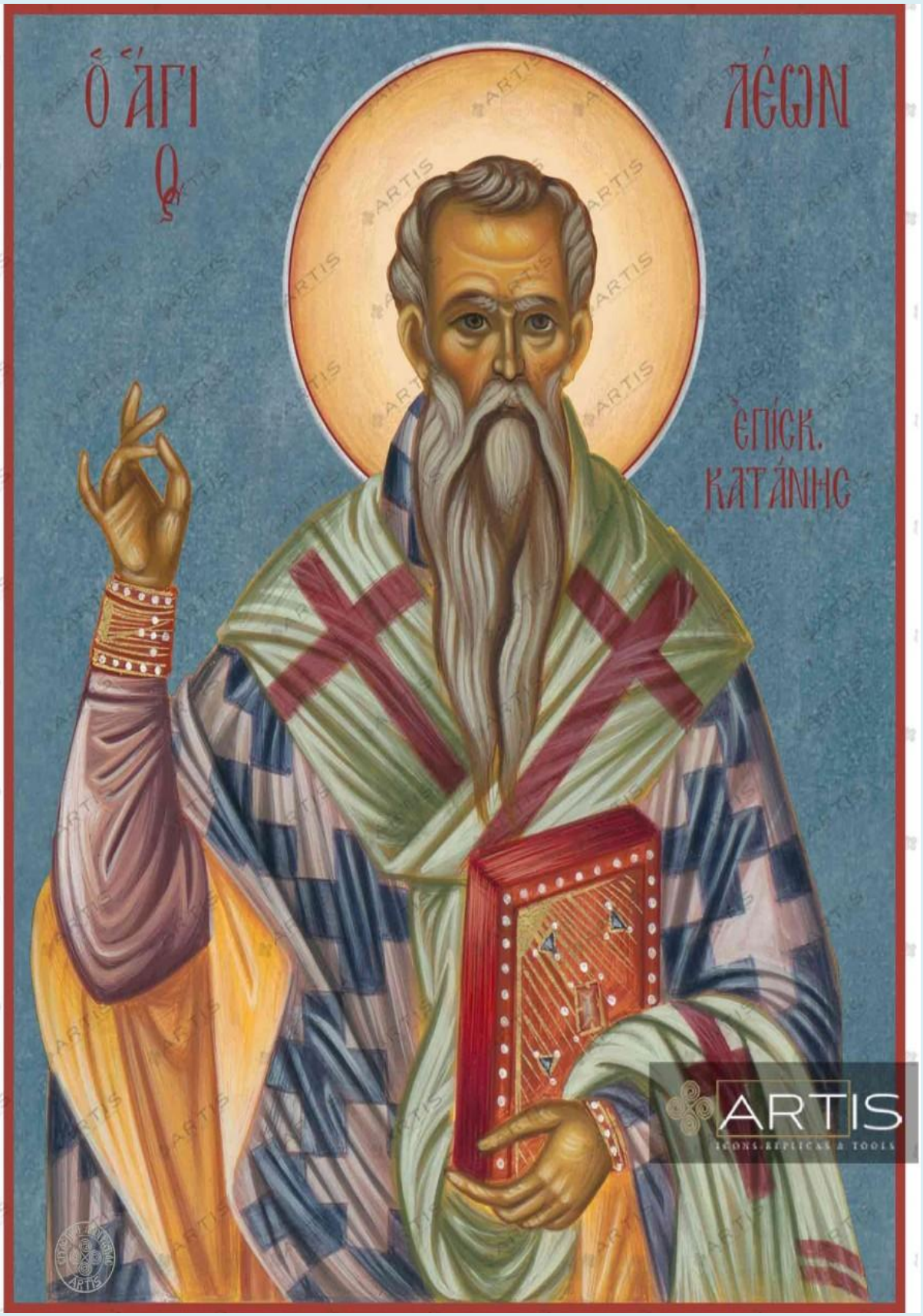
Ὁ ἅγι
ος
λέων
ἐπίσκ.
κατάνης

Ὁ ἅγι
Λέων
ἐπίσκ.
Κατάνης

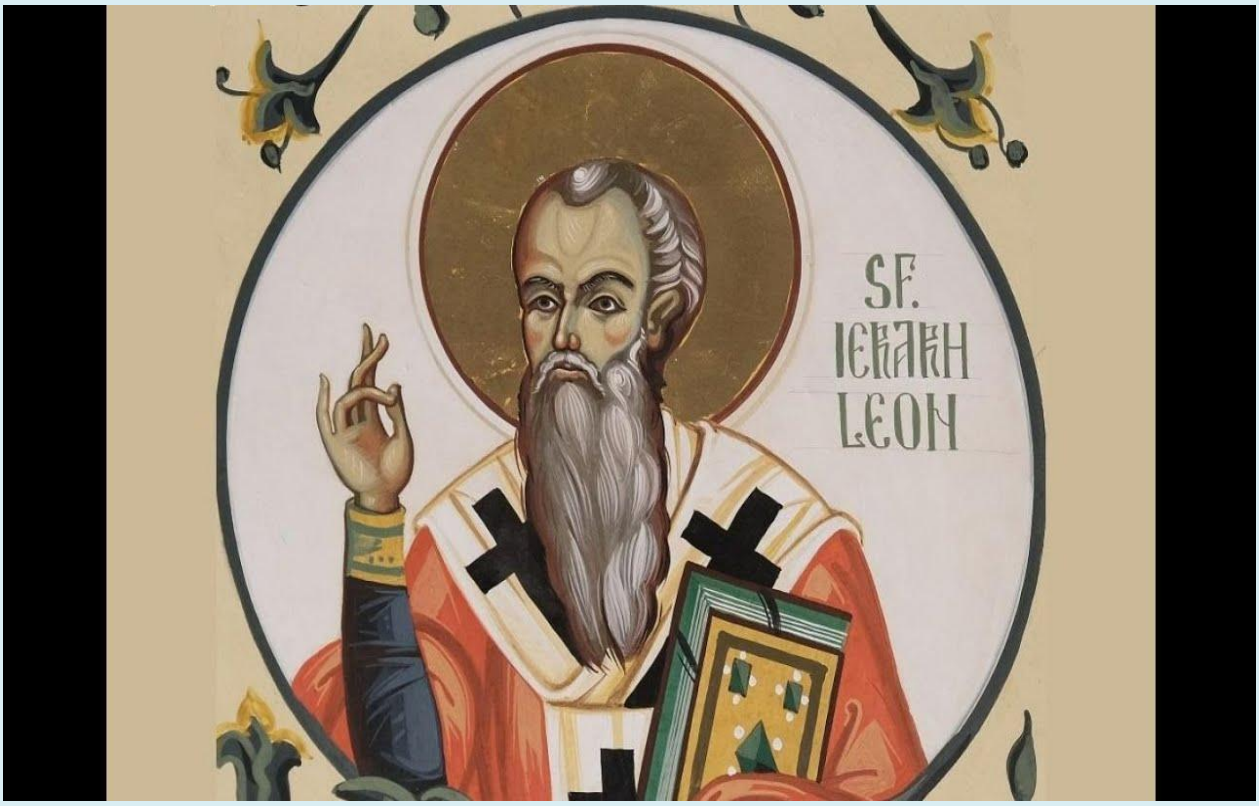
SF.
IERARH
LEON

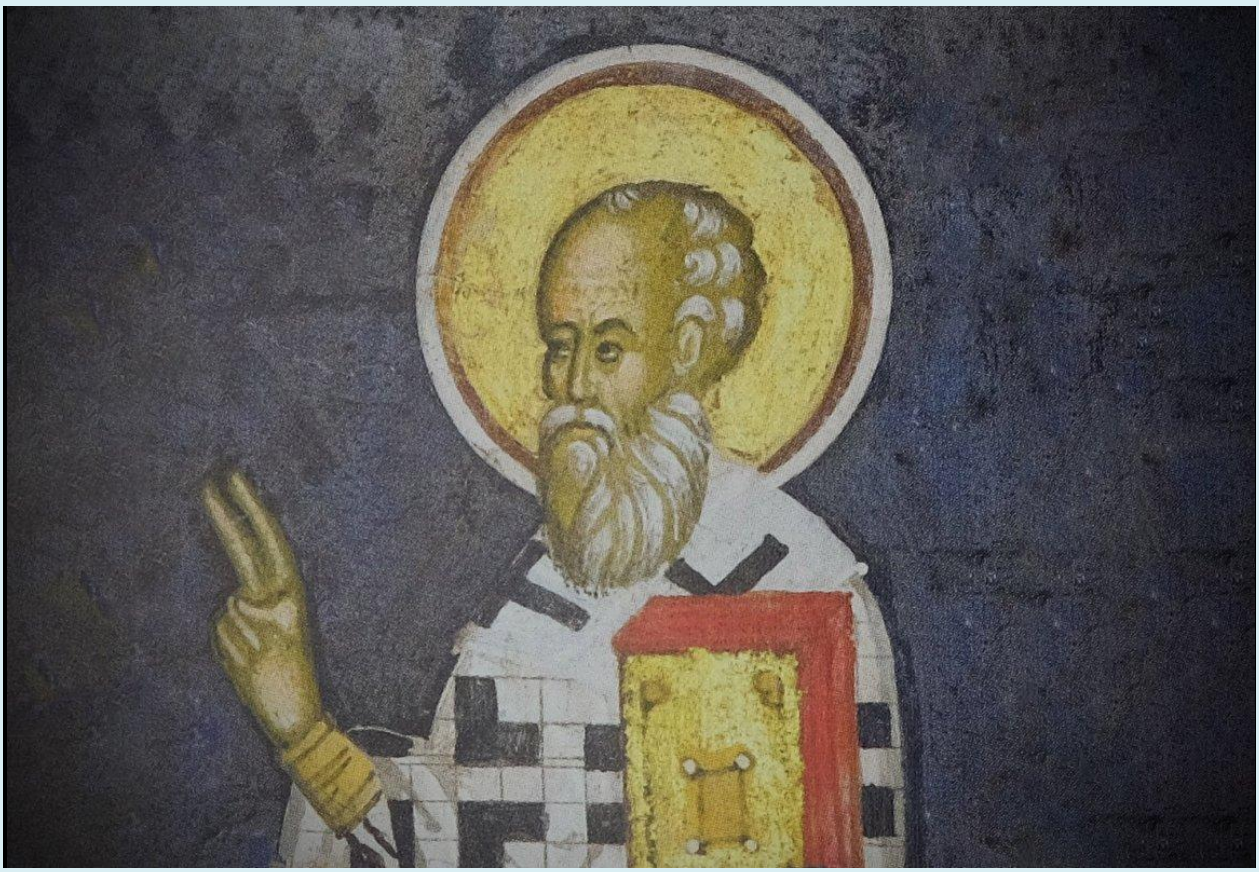

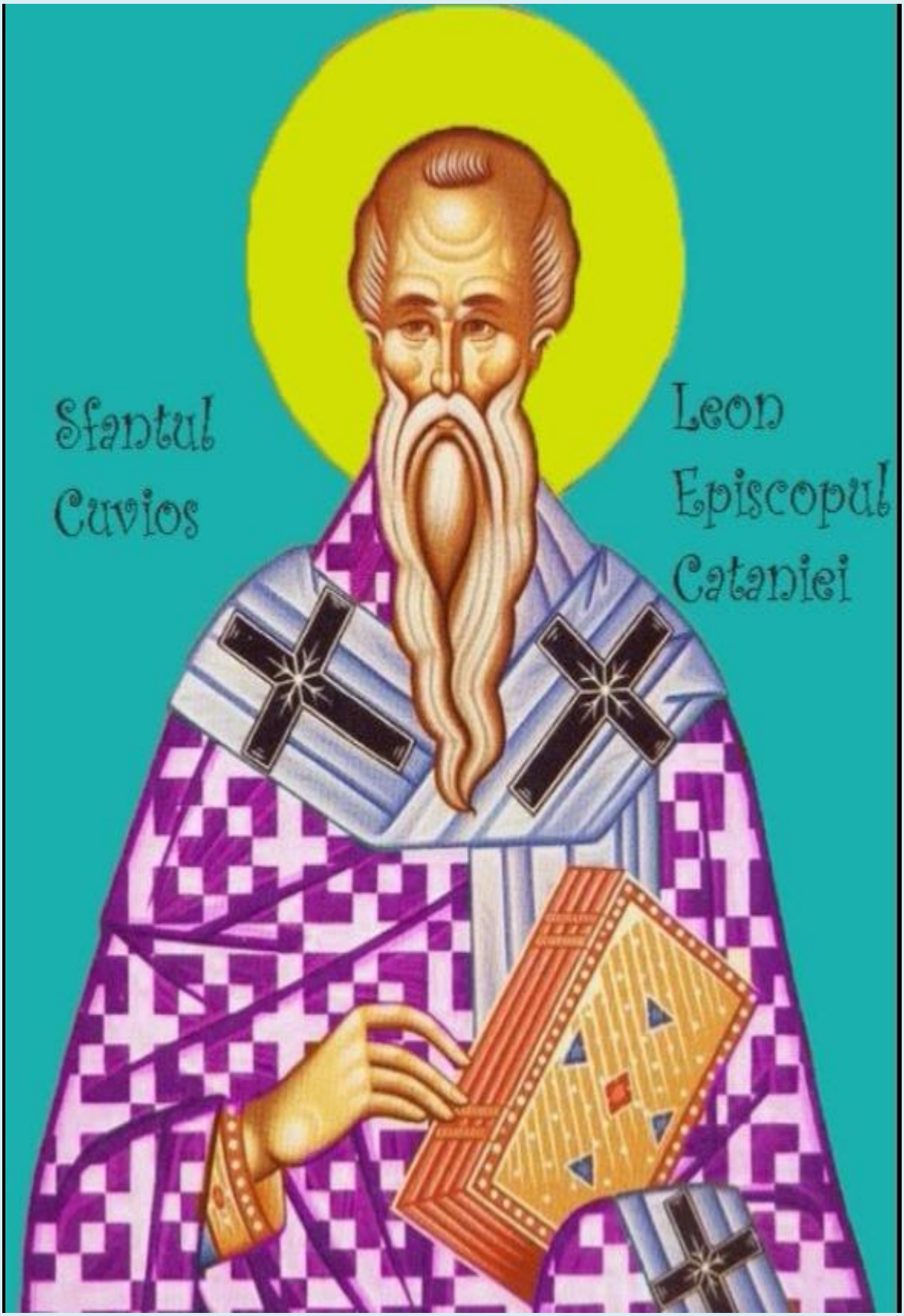
Sfantul
Cuvios
Leon
Episcopul
Cataniei

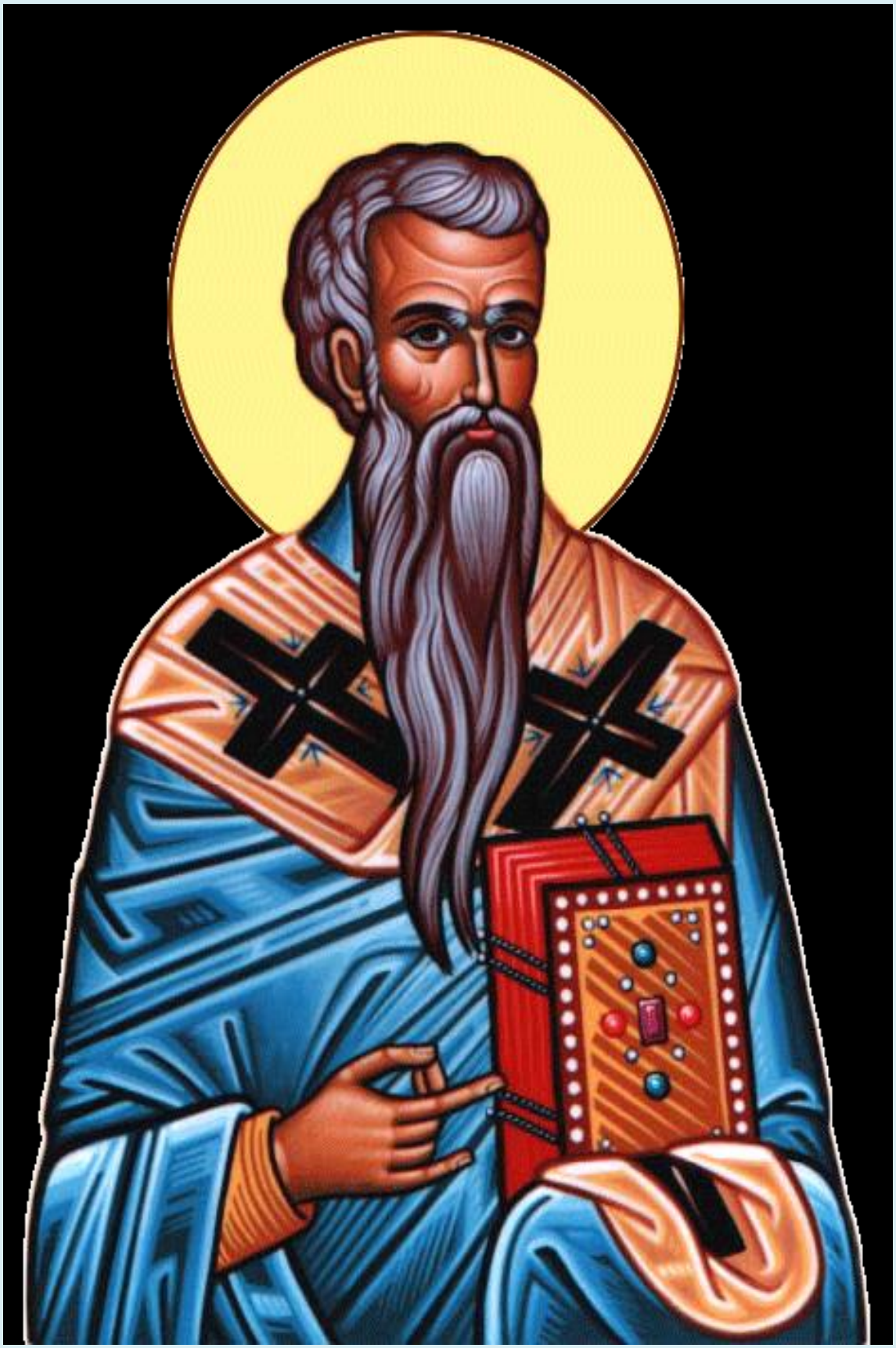

SF. IER.
LEON
EPISCOPUL
CATANIEI

SAINT
LEO

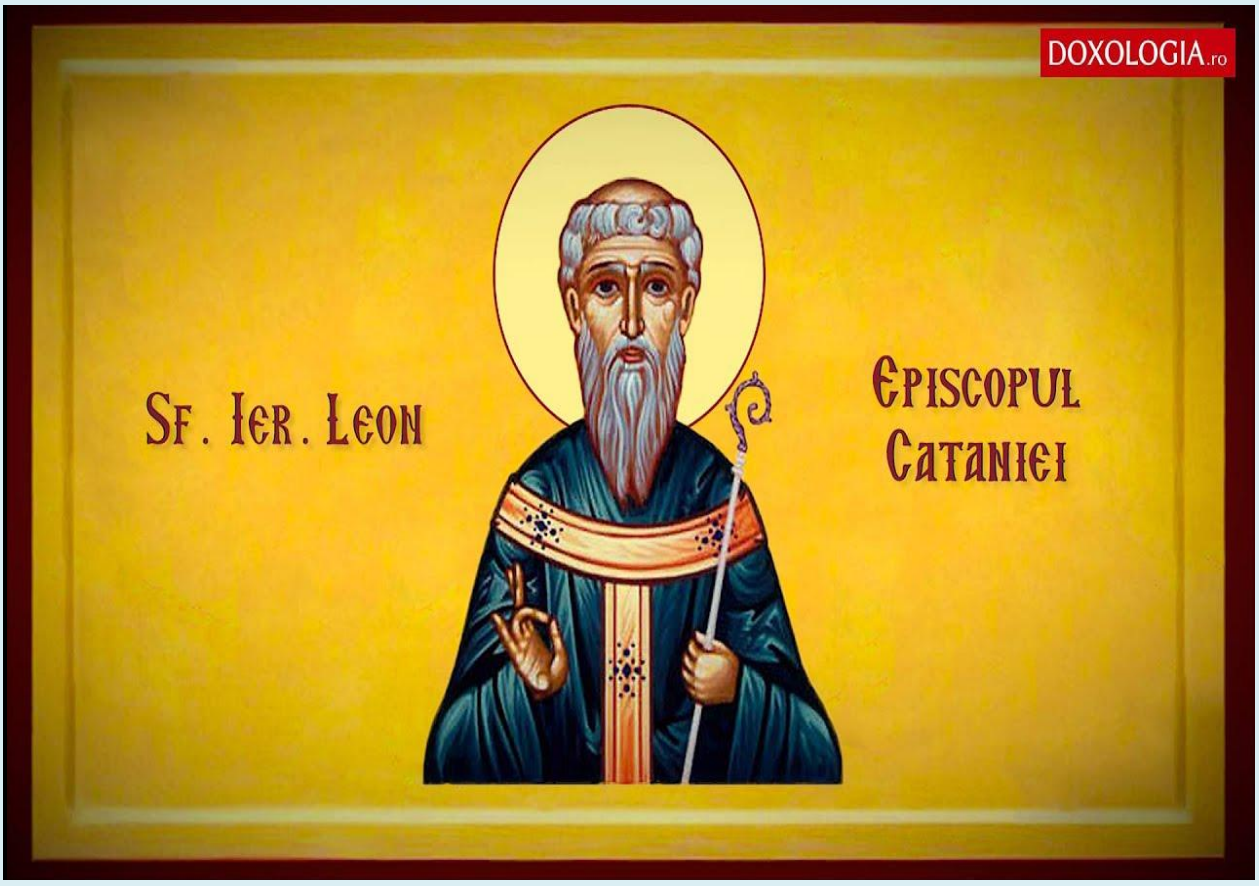
DOXOLOGIA.ro
Sf. Ier. Leon
Episcopul
Cataniei

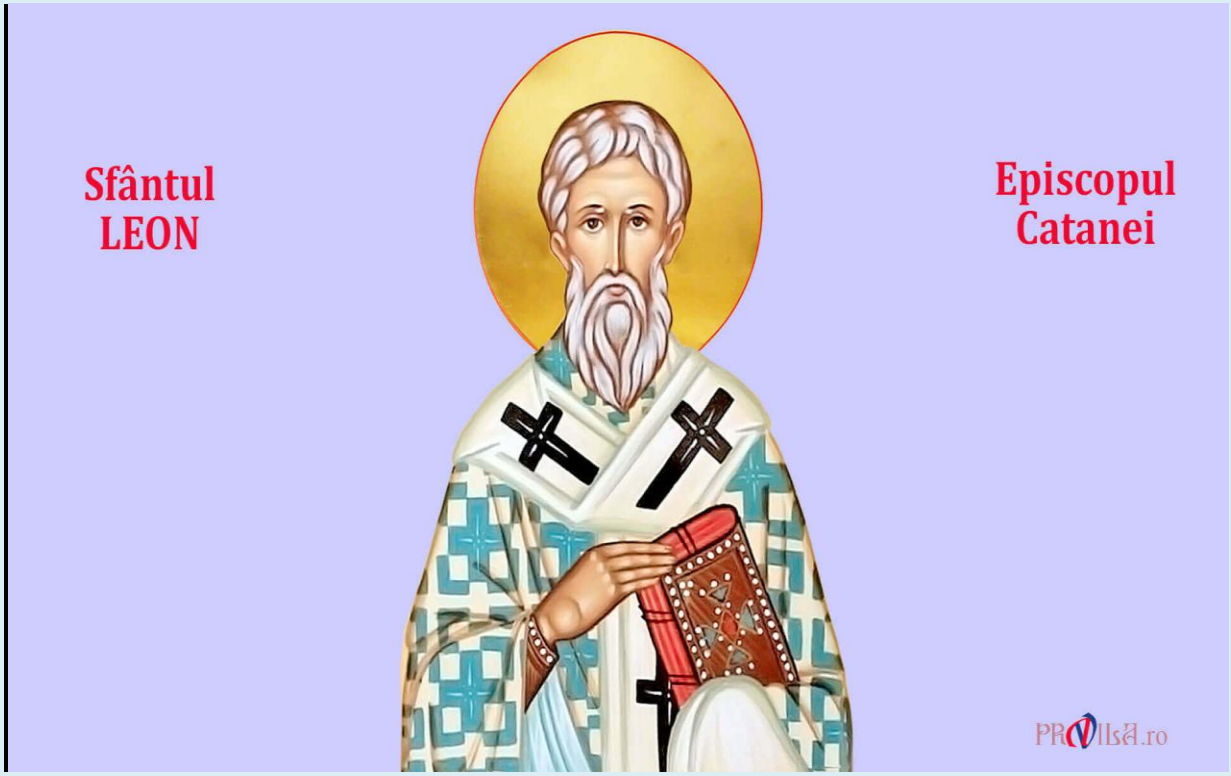
Sfântul
LEON
Episcopul
Catanei

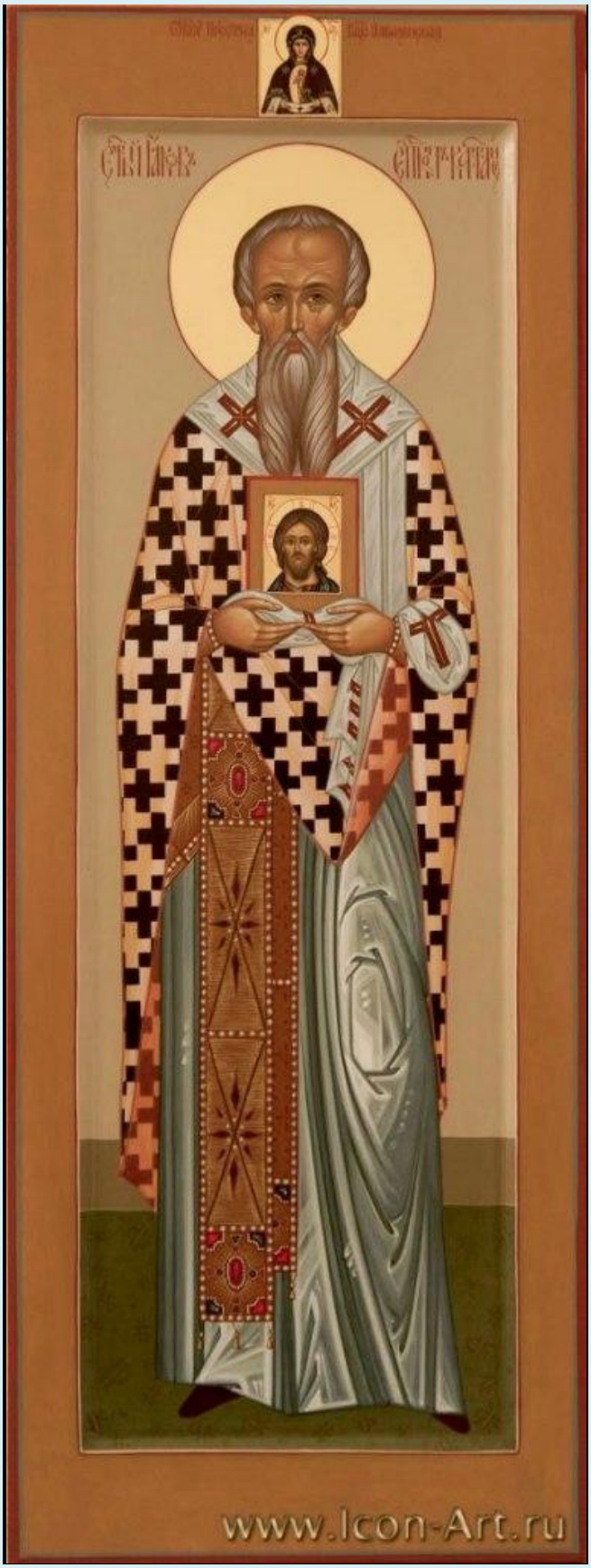
www.Icon-Art.ru

Troparul Sfântului Ierarh Leon, Episcopul Cataniei - 20 Februarie - Glasul 4

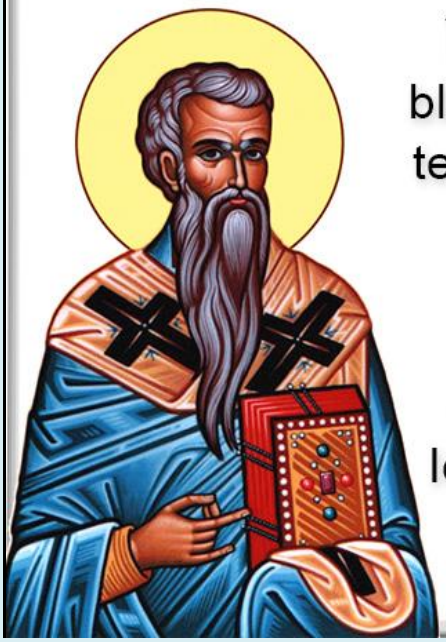

Îndreptător credinţei şi chip blândeţelor, învăţător înfrânării te-a arătat pe tine, turmei tale, adevărul lucrurilor. Pentru aceasta ai dobândit cu smerenia cele înalte şi cu sărăcia cele bogate; Părinte Ierarhe Leon, roagă pe Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Troparul Sfântului Ierarh Leon, Episcopul Cataniei - 20 Februarie - Glasul 4

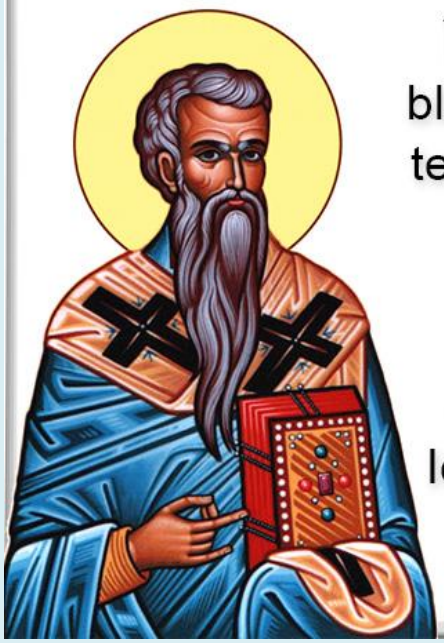

Îndreptător credinţei şi chip blândeţelor, învăţător înfrânării te-a arătat pe tine, turmei tale, adevărul lucrurilor. Pentru aceasta ai dobândit cu smerenia cele înalte şi cu sărăcia cele bogate; Părinte Ierarhe Leon, roagă pe Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Bucură-te, Sfinte ierarhe Leon, episcopul Cataniei!